

CHARIZMA

Dariusz
Jeziorny

Bud'te mi svedkami

Sk 1, 8

Milujem ťa, môj Bože! Moja jediná túžba je milovať ťa až do posledného dychu môjho života.

Milujem ťa, nekonečný Bože!

Chcem radšej zomrieť s láskou k tebe, ako prežiť čo len jediný okamih bez lásky k tebe.

Milujem ťa, môj Bože!

Netúžim po ničom inom, len po nebi, aby som mal radosť z dokonalej lásky k tebe.

Milujem ťa, môj Bože!

Bojím sa pekla, pretože tam niet sladkej útechy z lásky k tebe.

Môj Bože, ak môj jazyk nedokáže povedať v každom momente, že ťa milujem, chcem, aby o tom hovoril každý úder môjho srdca.

Udeľ mi milosť, aby som ťa aj v utrpení miloval, aby som miloval tvoj kríž, aby som v tvojej láske zomrel a aby som cítil, že ťa milujem.

A keď sa priblíži môj koniec, daj, prosím, aby moja láska k tebe stále vzrastala a stala sa dokonalou. Amen.

sv. Ján Mária Vianney

CHARIZMA - časopis pre katolícku charizmatickú obnovu
a evanjelizáciu
ročník 1

Vydáva: Katolícka charizmatická obnova Slovenska

Šéfredaktor: PhDr. Imrich Degro PhD.

Redakčná rada: PhDr. Elena Ferancová,

Ing. Václav Kocián, Mons. Dušan Lukáč

Fotografie: Gabika Šunderlíková,

Vladimír Pavlík, Vladimír Malík

Jazyková úprava: PhDr. Blanka Kocinová

Adresa redakcie: Katolícka charizmatická obnova,
Hviezdoslavova 7, 949 11 Nitra
e-mail: pteplan@gmail.com
telefón: 0910 316 167

Imprimatur: Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár
Biskupský úrad, Nitra; č. 300/2009; dňa 10. 3. 2009

Cenzor: Mons. Peter Brodek

Tlač: Garmond Nitra

registrácia: MK SR 18.6.2009 EV 3727/09

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na zverejnenie.
Časopis **CHARIZMA** možno objednať na adrese redakcie alebo na e-mail: pteplan@gmail.com
Finančne nás môžete podporiť na účte: Všeobecná úverová banka, č. účtu 1800629557 / 0200

Za každou udalosťou nášho života môžeme nájsť Božiu túžbu po spáse človeka, alebo aspoň jeho ponuku záchrany. A veriť znamená nakresliť v sebe Božiu tvár tým, že si pripomeniem, čo urobil Boh pre nás. Len tak sa naša viera stane živou a silnou. Len tak sa stane osobnou vierou. Prečo? Lebo v každom z nás je Boh úplne zvláštnym spôsobom a rovnako zvláštnym spôsobom sa nás dotýka. Pre osobný život viery je veľmi dôležité objaviť túto špecifickú prítomnosť Boha. Preto nie je dôležitý ani tak rozum, ako skôr „pamäť srdca“. Ona spomína na všetko vo svetle Božej lásky. Tu však nejde len o obyčajné pamätanie si udalosti z nášho života, ale o zbieranie faktov a hľadanie ich významu. Presne ako vyvolený národ, ktorý veril tým, že si pamätal a pamätal si tak, že veril. Nie zbytočne zdôrazňoval Mojžiš národu, aby nezabúdal na to, čo videl a počul (porov. Dt 8, 2 - 3; 11, 3 - 7; 32, 7). A to isté robila aj Mária, keď „zachovávala všetky tieto slová vo svojom srdci a premýšľala o nich.“

(Lk 2, 19. 51b) A z tejto perspektívy by som sa rád vrátil aj k májovému stretnutiu v Košiciach, kde sme skrze rôznorodosť Božích darov, a tiež množstvo osôb, zažili úžasné spoločenstvo Cirkvi. Toto veľké bohatstvo rozmanitosti bolo sklbené do krásnej jednoty podľa slov sv. Pavla: „Dary milosti sú rozličné, ale Duch je ten istý. Aj služby sú rozličné, ale Pán je ten istý. A rozličné sú aj účinky, ale Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, je ten istý.“ (1 Kor 12, 4 - 7)

Zvlášť mám živo v pamäti chvíľu, keď sme sa prvý deň modlili za jednotlivé diecézy. Vedúci spoločenstiev tej-ktorej diecézy kľáčali uprostred a my ostatní z iných diecéz sme s vystretými rukami zvolávali na nich Božieho Ducha. Bola to veľmi silná a hlboká modlitba. Každú diecézu Boh požehnával niečím špecifickým. A vo mne od tohto momentu neustále rezonujú slová: „Žehnajte si navzájom a prihovárajte sa jeden za druhého.“ Preto mám v sebe túžbu, aby spomienka na májové stretnutie skrze stránky časopisu otvorila naše srdcia pre modlitbu. Prihovárajme sa za brata Dareka, ktorý nám v pokore slúžil, za služobný tím ICCRS a Obnovu v celosvetovom rozmere, za Charizmatickú obnovu na Slovensku a za spoločenstvá v diecézach. Nezabúdajme, že sme údmi jedného tela. Potrebujeme sa navzájom. Potrebujeme príhovor bratov a sestier, a to nielen tých, ktorí stoja hneď vedľa nás.

Imrich Degro

OBSAH

- 4 - Stretli sme sa v Košiciach
- 8 - Charizma výkladu jazykov
- 10 - Vyhánali ste už zlých duchov?
- 15 - Ako byť spolu
- 16 - Odpovedá Mário Landi
- 18 - Prebudená škola
- 22 - Boží Duch ustavične povzbudzuje
- 24 - Charizmy svätého farára z Arsu

Dve stretnutia, ktoré mali spoločného menovateľa a ním bola Katolícka charizmatická obnova sa uskutočnili v dňoch 8. a 9. mája 2009 sa uskutočnili v Košiciach. Prvý deň bol zameraný na animátorov spoločenstiev a druhý deň prípravou na Turíce pre všetkých členov spoločenstiev, ale tiež i sympatizantov Obnovy v Duchu Svätom na Slovensku. Tieto stretnutia, boli trochu prepojené s Obnovou v Poľsku, pretože hlavným prednášajúcim bol Dariusz Jeziorny, zodpovedný za krajiny strednej a východnej Európy v Rade ICCRS. Zorganizovali ich bratia a sestry z východného Slovenska. Slovo zorganizovať znie trochu odmerane, obyčajne si predstavím niečo, čo sa uskutočnilo, skončilo a potom nič. Teda radšej by som to zmenila a opravila, že obidve stretnutia pripravili naši „Východniari“ a po ovocí bolo poznať, že ich prípravu sprevádzala úzka spolupráca s Duchom Svätým, hlboká modlitba a vydanosť pre službu bližným. Účinnosť Božieho Slova Sk 4, 34 „...ved“ medzi nimi nebolo núdzneho...“, bola naozaj veľká, lebo bratia a sestry sa snažili s radosťou vyhovieť všetkým požiadavkám a potrebám ostatných zúčastnených, takže naozaj nám nič nechýbalo.

Stretli sme sa v Košiciach

Piatok bol určený pre vedúcich spoločenstiev. Zišlo sa nás okolo 150. Po úvodnej modlitbe chvál nasledovala dopoludňajšia katechéza s názvom Identita vedúceho Obnovy v Duchu Svätom. V úvode sa hovorilo o tom, že každý vedúci by mal vedieť, čím je vlastne Obnova, čo však nie je ľahké definovať. No brat Dariusz sa o to pokúsil a tiež vysvetlil, čo má vedieť vedúci Obnovy – napríklad byť prvým v službe, akú službu má robiť, má podávať informácie o Obnove, modliť sa za iných, za Obnovu a podobne. Potom nasledovala Eucharistická adorácia a po nej obed. Popoludní sme pokračovali katechézou *Budete mi svedkami* – čo to znamená pre vedúceho Obnovy dnes, rozoberali sme si, čo znamená byť svedkami v Jeruzaleme i v celej Júde aj v Samárii a až po samý kraj zeme. Vyučovanie bolo zakončené modlitbou za vyliatie Ducha Svätého. Vyvrcholením dňa

bolo slávenie Eucharistie. Po večeri nasledovalo stretnutie po diecézach, kedy sme sa pozdieľali o živote v spoločenstvách, odpovedali na mnohé otázky, vyjadrili sme niektoré potreby a tiež boli predstavení noví členovia Rady KCHO a zástupcovia spoločenstiev, ktoré pribudli v rámci reorganizácií diecéz.

Modlitba prihovoru za všetkých animátorov spoločenstiev, za starých i nových členov Rady KCHO, či za jednotlivé diecézy sa vždy stala chvíľou umocnenej prítomnosti nášho Pána medzi nami a zanechala v našom vnútri citelné stopy, ktoré vtlačujú Božiu lásku do nás nežne, ale zároveň tak pevne, že určujú a udržiavajú naše smerovanie a robia nás pripravenými odpovedať na nové výzvy Ducha Svätého, ktorý je naozaj živý a hýbe všetkým dobrým, čo v nás nachádza.

Mária Bernátková; foto: G.Šunderlíková

Športová hala v Košiciach sa v sobotu ráno pomaly zaplňala, postupne nielen na ploche ale aj na vyvýšených bočných stranách. Všetkých nás hneď zaujala hudobná skupina mladých ľudí z katolíckeho charizmatického spoločenstva Koionia Jána Krstiteľa z Košíc. Hneď pri vstupe do haly nám členovia z tohoto spoločenstva vkladali do rúk ich časopis s názvom „Vietor“.

Áno, to, čo sme všetci cítili, bolo, že vial nový Vietor z mladých, ktorí nás hudbou a spevom sprevádzali celý deň. To, čo z nich sálalo, bol Duch Boží a vnímali to všetci účastníci stretnutia. Atmosféra v hale bola postupne viac a viac plná energie Lásky a prenikala nás. Radosť vychádzajúca z mladých na pódiu priťahovala ako magnet a rozširovala sa na všetkých prítomných.

V dopoludňajšej prednáške sme sa snažili *Rozpoznať Ježiša v našom živote*. Najdôležitejšie

poznatie je, že Ježiš Kristus je s nami vždy. Jediným zmyslom nášho života je Boh. Ten, kto nás vovádza do večného života je Osoba Ježiša Krista. Obnova v Duchu Svätom dáva skúsenosť, ako ho rozpoznať v mojom živote, zakúsiť Jeho prítomnosť. Máme prosieť o milosť poznania. Spoznať Ježiša znamená spoznať Otca. (Jn 14, 6-11) Prednášajúci Dariusz nás hneď na začiatku

prednášky na tému *Ja viem, že Ty si presvedčil, že je skutočným nástrojom v Božích rukách*. Oslovoval každého z nás osobne. Dával nám hneď na úvod otázky so skutočným majstrovstvom. Stali sme sa súčasťou prednášky. Každý z nás sa snažil hľadať pravdivo vo svojom vnútri odpoveď pre seba i pre Boha. Aký je cieľ môjho života? Ako rozpoznať Ježiša v mojom živote? Zakúsil som Jeho prítomnosť, Jeho moc? Najvyšším cieľom môjho života je moja záchrana. Ako môžem pomôcť k záchrane aj druhým? Túžim Mu odovzdať celý svoj život? Zasvätim Bohu konkrétny čas svojho života – dnešný deň, teraz, tu, na tomto mieste, môžem precítiť, že som v tomto okamihu len ja a Pán a budem môcť prežiť spolu s ostatnými „rodinu“ spoločenstva, ktorej „predsedá“ môj Pán? Dnes sa budeme modliť, aby Ježiš vstúpil do odpovedí na naše otázky. Máme prosieť Pána, aby sa nám dal poznať, a nielen to, ale aj aby sme prijali Ježiša ako svojho Pána a Záchrancu. Sme v Jeho rukách. (Por. Flp 4, 6-7)

Upútalo ma mimoriadne dôležité novum stretnutia – čas prednášky a čas modlitby po nej bol bol v prospech modlitby! Najprv spoločná modlitba, potom modlitby bratov a sestier navzájom za seba, za oslobodenie a uzdravenie na tele i na duši. Byť v službe modlitby príhovoru k Bohu za iných – to sú nádherné chvíle Božích darov a milostí, ktorými sme boli spontánne premožení.

Nasledovali radostné svedectvá bratov a sestier, ktoré vydávali o tom, ako Pán konal, dotkol sa ich a čo úžasné sa v ich živote zmenilo počas modlitieb. Plní vďaka sme spevom vyjadrovali svoju lásku Bohu. To bol záver dopoludnia.

Poobede mala prednáška názov *Budete mi svedkami* (Sk 1,8) „...ale keď zostúpi na vás Svätý Duch, dostanete silu a budete mi svedkami v Jeruzaleme i v celej Judei aj v Samárii a až po

Imrich Degro

samý kraj zeme.“

Dariusz nám na úvod povedal: „Na Slovensku je veľa obdarovaných, ale málo odvážnych kresťanov.“ Predsa z Ducha Svätého vychádza, že sme odvážni.

A znovu kardinálna otázka: „Ak prijmem Ducha Svätého, čo sa bude diať? Kým je Duch Svätý? Som si vedomý, aké bohatstvo prináša do môjho života? Akú moc mám ja ako kresťan v mene Ježiša Krista a Ducha Svätého?“

Ak sme aj ochotní vyplniť príkazy Ježiša Krista, ktoré nám v Novom zákone predkladá (Mt 5), skoro zistíme, že svojimi silami nemáme šancu zrealizovať ani jednu Pánovu požiadavku... Možné je to len cez Ducha Svätého – Jeho mocou. No všetci to môžeme dokázať s Ním. Pôsobením Ducha Svätého v nás dostávame nielen Jeho dary, ale aj charizmy na budovanie vlastné i celej svätej Cirkvi.

Všetky charizmy mal len Pán Ježiš. Z nás ľudí každý dostáva tie, ktoré sú na budovanie

všetkých... Každý z nás nech robí to, k čomu ho Pán požíva. Tým, ktorí uveria v Božie Slovo, dáva Pán prísluby. Máme byť odvážni, prijať Božie Slovo a vzájomne si slúžiť na budovanie Cirkvi, nielen nášho spoločenstva.

Nakoniec prednášky nám Dariusz pripomenul dobroprajné usmernenia: „Na začiatku modlitby otvor sa, vylúč svoj rozum a chváľ Pána, neblokuj Ho svojím mudrovaním o prijatí charizmy jazykov, modlitba v jazykoch Ťa otvára na prijatie ďalších chariziem. Charizmatická modlitba za uzdravenie je najlepším nástrojom na evanjelizáciu. Modli sa a pros Ducha Svätého za obdarovanie touto charizmou. Charizma slova poznania má obrovskú moc, lebo je to charizma ohlasovania Božej vôle. Človek hovorí to, čo si Boh myslí, Duch Boží nás na to uschopňuje.

Charizma proroctva oznamuje, čo má Pán Boh naplánované pre môj život, pre naše

Dariusz Jeziorny

spoločenstvo. Je to plán Božích diel pre nás. Je veľké množstvo iných chariziem, charizma organizovania, charizma spevu s mocou, charizma viest' modlitbu, charizma načúvania druhých..."

Nasledovala spoločná modlitba, ktorú viedol Dariusz. Na úvod povedal: „Duch Svätý je prítomný v nás od momentu sviatosti krstu. Máme v sebe ohromný potenciál, celé jeho bohatstvo. Kresťania často nemajú predstavu o bohatstve Ducha Svätého a o tom, akou mocou disponujeme. Ak prijmeme Ducha Svätého, bude nás posväcovať, našu každodennosť a tak prijmeme vedome osobu Boha. Nebuďme stojatými vodami, staňme sa mohutnou riekou Ducha Svätého. Dnes sa budeme modliť k Duchu Svätému, aby veľká voda mohla tiecť. Budeme otvárať stavidlá. Duchu Svätý, prosíme ťa, aby si zostúpil s veľkou mocou, veľkou mohutnosťou a oživil nás, aby sme boli lepšími nástrojmi v твоjich rukách, aby sme mohli zakúsiť tvoju moc, vznešenosť i to, ako ti na nás záleží. Vzbudzuj v nás veľkú horlivosť pre službu iným. Otváraj nám ústa a obdaruj nás charizmou jazykov, nech celá hala zaznie jasavým spevom v jazykoch. Zvelebujem ťa, darca darov! Opakujme všetci - Aleluja, Marana tha..."

Po modlitbách sme spevom a slovom ďakovali

Pánovi za všetky dary a charizmy, ktorými nás Duch Boží naplnil.

Na záver stretnutia sme sa zúčastnili svätej omše. V homílii zazneli krásne myšlienky Mons. D. Lukáča o tom, že v súčasnosti prežívame nový čas v Cirkvi. Pán pracuje cez spoločenstvo Cirkvi.

Máme hľadať Boha – túžiť po Ňom.

Čo potrebuje Pán od nás, členov Katolíckej charismatickej obnovy? Aby sme boli ratolesťami, ktoré prinášajú ovocie, a preto nás Pán čistí po celý život. Aj v časoch neúspechov

- prestaňme Mu zavádzať. On denne žil v obeti, bol obrazom aj skutočnosťou obety. My v Obnove máme mať charakter Baránka. Musíme mať prirodzenosť obetovaného Baránka Ježiša Krista – a to je čistota, miernosť, pokora, tichosť a život v obeti pre Neho, pre Jeho Telo, ktorým je Cirkev. Pozrime sa jeden na druhého – a uvidíme Ježiša. Prijímajme Jeho slovo a sýtme sa ním. Staňme sa čistí pre Slovo – to Slovo je od Boha – Boh hovorí k našim srdciam.

Po svätej omši sme ďakovali plní radosti za dnešný požehnaný deň, za všetko, čo Pán konal v nás. Plní Ducha Svätého, naplnení Jeho láskou sme sa rozišli domov.

*Gabriela Hanáková
foto: G.Šunderlíková*

**Na Slovensku je
veľmi veľa obdarovaných,
ale málo odvážnych
kresťanov**

Od zranenia k uzdraveniu

V októbri 2006 som sa plná radosti vracala z diecézneho stretnutia KCHO v Trenčíne. Do Nitry, ktorá je mojím bydliskom som pricestovala vo večerných hodinách.

Naplnená radosťou z prežívania stretnutia s Pánom som prechádzala jednou z nitrianskych ulíc, keď ma nečakane zozadu zrazil k zemi mladý útočník. Spôsobil mi nielen fyzické, ale hlavne duševné zranenia. S odcudzením peňažnej hotovosti mi odcudzil hlavne pokoj a spôsobil traumy v mojom živote. Vždy som z domu vychádzala v obave o svoju bezpečnosť.

V máji 2009 som prijala pozvanie na celoslovenské stretnutie KCHO do Košíc. Natomto stretnutí počas modlitby za vnútorné uzdravenie ma Pán oslobodil od strachu. Prestala som sa báť mladíka, ktorý ma prepadol a dnes sa teším, že ma Boh urobil slobodnou. Nech je oslávené Jeho sväté meno!

*Mária Viziová
foto: G.Šunderlíková*

Charizma výkladu jazykov

Občas sa stretávam s tým, že niekto povie: „Boh ma obdaril darom jazykov a veľmi rád sa v ňom modlím, lebo vidím, že ma to vnútorne buduje. Spojenie s Bohom je živšie, ale rád by som spoznal, ako sa Duch vo mne prihovára, a to neviem, chýba mi dar výkladu.“

Svätý apoštol Pavol k tomu dodáva, že keď niekto dostáva dar jazykov, nech sa modlí, aby vedel aj vysvetľovať. (Porov. 1Kor 14,13) Dôvod je jasný. Ten, kto dostáva dar jazykov, zvnútra buduje seba a svojou modlitbou môže byť užitočný v potrebách Cirkvi. Ale ak niekto dostáva dar výkladu, to znamená, ak môže vyjadriť vnútorný obsah príhovoru Ducha, ak spozná, čo Duch hovorí Cirkvi, to buduje Cirkev, to buduje spoločenstvo, a to je užitočné. Preto sv. Pavol vyzýva k modlitbe za dar výkladu jazykov. Pri výklade, ako som už naznačil, nejde o preklad, tak ako sa s ním stretávame pri tlmočení, napríklad z nemčiny do slovenčiny, ale ide o posolstvo, o pravdu, o svetlo, ktorým navštevuje Boh modliacich sa. Prakticky to môže znamenať, že niekto sa modlí v jazykoch a vzápätí on alebo spolumodliaci sa cítia vnútornú výzvu, aby sa začal modliť, aby hovoril. Obsah modlitby presahuje ľudské poznanie i ľudské zámery, ale zverejnený obsah presvedča účastníkov o prítomnosti Božej i o Božích úmysloch. Pri dare výkladu sa nesústredujeme na modliaceho sa, ako je to pri tlmočení, ale sústredujeme sa na prijatie posolstva od Pána. Čiže zvnútra je človek

upriamený k Bohu, a potom môže očakávať, že ho Duch prenikne vzácnym obsahom. Vonkajšie okolnosti - kto sa modlí a ako sa modlí, ako sa prejavuje jazyk - nie sú také dôležité, dôležité je to, čo hovorí Duch pre náš život.

S podobnou skúsenosťou, zdá sa, sa stretávame v našich spoločenstvách častejšie, ale nespájame ju s darom výkladu jazykov. Prijatý vzácný obsah chápeme ako Boží dar, ale ani nevieme, že prišiel k nám cez charizmu výkladu. Tým nechcem tvrdiť, že všetko, čo nás v modlitbe obohatí, je potrebné spájať s výkladom jazykov, len chcem poukázať na jeho prejavy a hlavne na úprimnú modlitbu, v ktorej o tento dar prosíme. Tam, kde sa srdcia modliacich sa otvoria pre Božieho Ducha, kde sa modlia aj v jazykoch, tam ich Pán neraz obdarí svetlom svojej pravdy, v ktorej môžeme rozlišovať, chápať, spoznávať, ale aj artikulovane vyjadriť, čo je adresované prítomným. Teda charizma výkladu jazykov má svoje dôsledky pre vonkajší život Cirkvi.

To, čo sa dozvedáme v osobnej alebo spoločnej modlitbe od Pána, nesie v sebe pečať záväznosti. Božie oslovenia prijímajme s vážnosťou, aj keď si uvedomujeme, že v ich obsahu, tlmočenom cez človeka, môže byť aj veľa ľudského. Čas ukáže, v akej miere sme boli ovplyvnení Duchom, ale platí, že to, čo je z Ducha, to v nás silnie, to nás obohacuje, to si nosíme v srdci. Boh od nás očakáva našu ochotu a pripravenosť na každé

dielo, ktoré chce v nás či cez nás vykonať.

Charizma výkladu jazykov sa môže veľmi úzko spájať s charizmou proroctva. O tejto téme ešte budeme hovoriť, ale predsa len chceme upozorniť, že nie je vždy ľahké urobiť deliacu čiaru v tom, keď niekto vykladá jazyk, pričom to, čo hovorí, môže zasahovať aj do budúcnosti a tým mať aj určitý nádych proroctva. Tam, kde sa prihovára Duch, v Duchu sa aj všetky charizmy spájajú. Spájajú sa do jednej základnej charizmy a ňou je láska Božieho Ducha. Pretože ak sa Duch prihovára človeku, tak je to vždy preto, že ho má rád, že mu na ňom záleží a že ho zároveň pozýva k tomu, aby sa stal tlmočníkom Božej lásky.

Druhý zprejavov Božieho Ducha, ktorý saviaže ku charizme jazykov, ale aj k výkladu, nazývame xenolália. Tento prejav charakterizujeme ako dar jazyka, ktorým ľudia rozprávajú, dorozumievajú sa, ale nie je všetkým známy, a predsa nastáva porozumenie. Stretávame sa s ním pri prvej Petrovej reči zástupom na Turíce. (Sk 2,1-36) Peter na jeruzalemskom námestí hovoril aramejsky, a poslucháči, Parti, Médi, Elamčania, obyvatelia Mezopotámie, Judey a Kappadócie, Pontu a Ázie, Frýgie, Pamfýlie, Egypta a líbyjských krajov okolo Cyrény, prísťahovaní Rimania, všetci ho počuli hovoriť vo svojom jazyku. Inak povedané, všetci mu rozumeli, keď hovoril o veľkých Božích skutkoch, ktoré sa zavŕšili Ježišovým zmŕtvychvstaním a zoslaním Ducha Svätého. Charizma jazykov v tejto podobe zjednocuje zhromaždenie a privádza ľudí na cestu spásy.

Iný prejav xenolálie sa môže objaviť, keď v určitej situácii Duch dá človeku hovoriť jazykom, napr. anglickým, a pritom anglicky nehovorí. Existujú aj písomné svedectvá, ktoré hovoria o prejavoch xenolálie v tomto zmysle. Taký príklad xenolálie približoval istý kňaz. Po niekoľkých rokoch kňazského života sa ocitol v období, kedy prehodnocoval svoj kňazský život, a nebol z toho nadšený. Prežíval kňazskú krízu. V tom čase ho niekto pozval na charizmatické modlitbové stretnutie do Maďarska. Prijal pozvanie a zúčastnil sa modlitbového večera. Počas modlitby, do ktorej vstupovali niektorí z jej maďarsky hovoriacich účastníkov, odznela aj jedna krátka veta po slovensky. Jeden z modliacich sa povedal meno spomínaného kňaza a dodal niečo v tom zmysle, že Pán vie

o jeho ťažkostiach a dnes ho od nich oslobodzuje, aby mohol znovu radostne prežívať svoje kňazstvo. Potom pokračovala modlitba ďalej v maďarčine. Po modlitbe išiel náš kňaz za tým bratom, ktorý vyslovil vetu po slovensky a pýtal sa ho po maďarsky, či to, čo v modlitbe povedal, bolo pre neho? Jeho odpoveď ho prekvapila, lebo mu povedal, že po slovensky nevie ani slovo, ale v modlitbe cítil, že má niečo dôležité povedať. Kňaz si uvedomil, že sa tu odohralo niečo zvláštne, s čím sa doteraz nestretol. S vierou prijal posolstvo od Pána a následne sa v ňom obnovila kňazská horlivosť. Spoznal, že počas modlitby ho zvláštnym spôsobom oslovil i uzdravil sám Boží Duch. Ovplyvnený touto udalosťou sa stal nositeľom charizmatickej skúsenosti u nás. Aj takto sa môže prejavovať charizma jazykov, ktorú nazývame xenolália.

Charizma jazykov spôsobuje v nás väčšiu otvorenosť voči Božiemu Duchu, a to môže podnecovať aj rôzne formy kreativity. V niektorých prípadoch, modliaceho sa v jazykoch môže Duch uvádzať do vzácnych komnát Božej múdrosti, pravdy a dokonca poézie, prózy, komponovania skladieb, melódií, spevu či inej umeleckej tvorby. Prijímateľ Božieho obdarenia pritom cíti, že toto vzniklo z Ducha. To sú diela, ktoré nevznikajú len na základe prosby k Duchu Svätému, ale tu ide predovšetkým o závan Ducha, ktorý vyjadruje svoju nádheru. Prijímateľ je pritom oslovený, povzbudený a zvnútra obohatený. Tak sa to stáva aj pri charizme jazykov, ktorá môže dorásť k charizme spevu, spevu v jazykoch. Ten kto bol svedkom spoločnej modlitby, kde sa spievalo v charizme jazykov, zažil ovzdušie, v ktorom, akoby každý člen spoločenstva hral na iný nástroj, ale spoločne vytvárali nádhernú melódiu. Zharmonizovať spev

niekoľkých desiatok i stoviek ľudí v danej chvíli modlitby a bez „nácviu“, to je možné len Duchu Svätému. Len Duch Svätý mohol v takom krátkom čase na Turíce zjednotiť niekoľkotisícový zástup veriacich do spoločenstva, ktoré malo jedno srdce a jednu dušu.

„A tak, bratia moji, usilujte sa prorokovať a nebráňte hovoriť jazykmi. Ale nech sa všetko deje slušne a po poriadku.“ (1 Kor 14, 39-40)

Peter Brodek

Na stretnutí členov a priaznivcov Obnovy v Duchu Svätom v Košiciach v máji 2009 zaznela z úst prednášajúceho D. Jeziorneho otázka:

„Vyháňali ste už zlých duchov?“

V sále sa zdvihlo pár rúk (zaujímavé, že väčšinou ženských).
Ako to teda s vyhánaním zlých duchov v katolíckej Cirkvi vlastne je?

V Starom zákone nie je veľa zmienok o existencii diabla, ale aspoň na niektoré možno poukázať (Jób1,6-12): „Tu v ktorýsi deň prišli Boží synovia a postavili sa pred Pána. S nimi prišiel aj satan. Pán povedal satanovi: ‚Skadiaľ prichádzaš?‘ Satan odpovedal: ‚Chodil som krížom-krážom po zemi.‘ Pán povedal satanovi: ‚A všimol si si môjho služobníka Jóba? Niet mu rovného na zemi. Je to muž dokonalý a statočný, bojí sa Boha a chráni sa zlého.‘ Satan odpovedal Pánovi: ‚Vari sa Jób zadarmo bojí Boha?! A neurobil si ty sám akoby ohradu okolo neho, okolo jeho domu a okolo všetkého jeho imania?! Požehnávaš prácu jeho rúk a jeho čriedy zaplavili šíry kraj. Ale vztiahni ruku a zasiahni všetko jeho imanie, či ti nebude kliat’ do očí!‘ Tu Pán povedal satanovi: ‚Hľa, všetko, čo má, je v твоjich rukách, iba jeho samého sa nedotkni!‘ A satan sa vzdialil spred Pánovej tváre.“ Ďalšiu zmienku možno nájsť v Zach3,1-2.

Nový zákon sa zmieňuje o existencii diabla asi

tristokrát. Citované miesta predstavujú dokonalé víťazstvo Ježiša Krista nad ním. Ježiš hovoril o diablovi niekoľkokrát a vystríhal nás, aby sme si pred ním dávali pozor, aj keď je už bytosťou porazenou a zničenou. Sám Pán Ježiš ho nazýva (Jn14,30n) kniežat’om sveta.

Z Božieho slova je však možné zistiť, že diabol (satan) nie je sám. Napríklad v Lk8,27-30: „Keď vystúpil na breh, vyšiel oproti nemu akýsi muž z mesta, posadnutý zlými duchmi. Už dlhý čas sa neobliekal a nebýval v dome, ale v hroboch. Keď zbadal Ježiša, skríkol, padol pred ním a zvolal veľkým hlasom: ‚Čo ťa do mňa, Ježiš, Syn najvyššieho Boha? Prosím ťa, nemuč ma!‘ Lebo Ježiš nečistému duchu rozkázal, aby vyšiel z toho človeka - už dlhý čas ho mal v moci. Aj ho sputnali reťazami a okovami a strážili ho, ale on putá roztrhal a zlý duch ho hnal na púšť. Ježiš sa ho spýtal: ‚Ako sa voláš?‘ On odpovedal: ‚Pluk,‘ lebo doň vošlo mnoho zlých duchov. A prosili ho, aby im nerozkázal odísť do priepasti.“

Démoni predstávajú určité kniežatstvá, mocnosti či panstvá. Je to však hierarchia otroctva, a nie lásky, ako je to medzi anjelmi, ktorých hlavou je archanjel Michal. Tým sa stáva zrejším dieľo Ježiša Krista, ktorý zničil kráľovstvo sata- na a nastolil kráľovstvo Božie. Preto majú zvláštny význam prípady, kedy Ježiš oslobodzuje posadnutých. Keď Peter zhrňuje Kornéliovi Kristovu činnosť, neuvádza iné zázraky, ako to, že uzdravoval (Sk10,38) všetkých posadnutých diablom. Tak pochopíme, prečo prvá schopnosť, ktorú Ježiš dáva apoštolom, je vyháňať démonov (Mt10,1): „Zvolal svojich dvanástich učeníkov a dal im moc nad nečistými duchmi, aby ich vyhánali a uzdravovali každý neduh a každú chorobu.“ To isté platí i pre veriacich (Mk16,17): „A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať zlých duchov...“ Tak Ježiš napráva a znova uskutočňuje Boží plán narušený vzburou časti anjelov a hriechom prarodičov.

Dnešná doba je charakteristická dvoma extrémami: buď nekritickým neuznávaním existencie diabla a jeho „kráľovstva“ (a to i v cirkevných kruhoch), alebo prílišným zdôrazňovaním jeho pôsobenia vo svete, čím akoby bola zatienená „jasná správa“, že Ježiš Kristus už nad ním zvíťazil. Z uvedeného vyplýva skutočná potreba zaoberať sa otázkou existencie diabla, ale najmä jeho konkrétnym vplyvom na život jednotlivca vo svete, ako i potreba pomáhať postihnutým znova obnoviť život Božích detí v Kristovi Ježišovi. Snáď najkrajšie svedectvo o víťazstve Ježiša Krista nad diablom je uvedené v 1Pt5,6-11): „Pokorte sa teda pod mocnou Božou rukou, aby vás povýšil v určenom čase. Na neho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará. Buďte triezvi a bďte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. Vzoprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že také isté utrpenie dolieha na vašich bratov po celom svete. A Boh všetkej milosti, ktorý vás v Kristovi Ježišovi povolal do svojej večnej slávy, on sám vás po krátkom utrpení zdokonalí, posilní, utvrdí a upevní. Jemu vládna na veky vekov. Amen.“

Archanjel Michal

Z Katechizmu Katolíckej cirkvi

KKC 391 Za rozhodnutím našich prarodičov neposlúchnuť je hlas zvodcu, ktorý odporuje Bohu a zo závesti spôsobuje ich pád do smrti. Písmo a Tradícia Cirkvi vidia v tejto bytosti padlého anjela, ktorý sa volá satan alebo diabol. Cirkev učí, že spočiatku to bol dobrý anjel, stvorený Bohom. „Boh síce stvoril diabla a ostatných zlých duchov podľa prirodzenosti dobrých, ale oni sami sa stali zlými.“

KKC 394 Písmo dosvedča neblahý vplyv toho, ktorého Ježiš volá „vrah od počiatku“ (Jn8,44) a ktorý sa dokonca pokúšal odvrátiť Ježiša od poslania, ktoré mu zveril Otec. „Boží Syn sa zjavil preto, aby zmaril diablove skutky“ (Jn3,8). Najzávažnejším z týchto skutkov vzhľadom na následky bolo klamné zvädzanie, ktorým diabol naviedol človeka, aby neposlúchol Boha.

KKC 395 Satanova moc však nie je nekonečná. On je iba tvor, ktorý je síce mocný, pretože je čistý duch, ale vždy je iba tvor: nemôže prekaziť budovanie Božieho kráľovstva. Hoci satan pôsobí vo svete z nenávisťi voči Bohu a jeho kráľovstvu v Ježišovi Kristovi a hoci jeho pôsobenie zapríčiňuje každému človekovi i spoločnosti veľké škody duchovnej a nepriamo aj fyzickej povahy, toto pôsobenie dopúšťa Božia prozreteľnosť, ktorá mocne a láskavo riadi dejiny človeka a sveta. To, že Boh dopúšťa diablove pôsobenie, je veľké tajomstvo, ale my „vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rim8,28).

Čo máme my ako jednotlivci či spoločenstvá Obnovy v Duchu Svätom robiť, ak poznáme túto realitu a túžime pomôcť sužovaným zlými duchmi. Aké sú naše možnosti a úlohy v Katolíckej cirkvi, ktorej sme údmi?

Ak teda vieme, že základnou úlohou diabla je, aby nás vytrhol spod mocnej Božej ruky, musíme si uvedomiť, že vytrhávať a oslobodzovať bratov a sestry spod jeho vplyvu je nesmierne ťažký duchovný boj. Ef 6,12: „Lebo nás nečaká zápas s krvou a telom, ale s kniežatstvami a mocnosťami, s vládcami tohto temného sveta, so zloduchmi v nebeských sférach.“ Máme tu dočinenia s celou plejádou temných síl a bolo by naivné domnievať sa, že bez Božej pomoci by sa nám podarilo nad nimi zvíťaziť.

Jasný dôkaz o tom podávajú Sk19,13-16: „Aj niektorí potulní židovskí zaklínači sa pokúsili vzývať meno Pána Ježiša nad tými, čo boli posadení zlými duchmi, a hovorili: ‚Zaklínám vás skrze Ježiša, ktorého hlása Pavol.‘ Robili to siedmi synovia istého Skevu, židovského veľkňaza. Ale zlý duch im povedal: ‚Ježiša poznám, aj o Pavlovi viem; ale kto ste vy?‘ A človek, v ktorom bol zlý duch, sa na nich vrhol, dvoch z nich sa zmocnil a tak ich doriadil, že z toho domu utekali nahí a dorážaní.“

Teda Božie slovo jasne hovorí, že i keď sa pokúšali vzývať meno Ježiša Krista, pričom to boli synovia veľkňaza, nemali Božiu moc (poverenie) robiť tieto skutky ! Pritom sami utrpeli vážnu škodu. Toto isté sa môže prihodiť i nám, ak by sme neuvážene pristupovali k tejto službe. Aký správny postup a postoj zaujať? Skôr ako začneme čokoľvek podnikáť v službe oslobodzovania od zlého, musíme my sami žiť sviatostným životom (konať pokánie a s tým spojenú sviatosť zmierenia; ak je to možné, denne pristupovať k Eucharistii, k dennej modlitbe a k stretnutiu s Pánom v Božom slove). Aby sme boli pevne zakorenení vo viere v Ježišovi Kristovi, vedení Duchom Svätým a žili vtelené Božie slovo. Máme mať hlboký súcit k sužovaným bratom a sestrám, ktorým chcem pomáhať na ceste oslobodenia a modlitbové spoločenstvo, ktorého členovia majú podobnú skúsenosť a túžbu pomáhať postihnutým. Zázemie spoločenstva viery a

bratskej lásky je často dôležitejšie ako samotné oslobodzovanie, lebo starostlivosť o postihnutého viaže často na seba starostlivosť celého spoločenstva, kým nedôjde k zlepšeniu. Veľmi vhodná je aj spolupráca s lekárom (veriacim) psychiatrom pri vylúčení závažného psychického ochorenia, i keď hranica medzi chorobou a postihnutím zlými duchmi sa často veľmi ťažko rozlišuje. Nie je vhodné, aby sa v tejto službe angažoval jednotlivec sám, Je potrebné prosieť o dar rozlišovania a poznania, o akú formu „zaplienenia“ zlými duchmi ide. Ľudia s psychickými problémami musia veľmi zvážiť, či sa do takejto služby púšťajú, lebo môžu ohroziť

vážne svoje zdravie i zdravie toho, komu chcú slúžiť.

Na rozdiel od protestantských letničných cirkví, bola

Katolícka cirkev v problematike oslobodzovania opatrná a v súlade s apoštolskou tradíciou a skúsenosťou cirkevných otcov sa postupne vytvoril úrad exorcistu, ktorý podlieha schváleniu príslušného diecézneho biskupa. Exorcizmus patrí do kategórie svätenín (KKP 1166), to značí, že modlitby, ktoré Cirkev zostavila zámerne, sú mocné, lebo sa vyslovujú v mene Cirkvi. Moc vyháňať zlých duchov uvádzali Svätí Otcovia medzi argumentmi, ktoré dokazovali pravovernosť a kresťanskú vieru. Preto Cirkev nástojí na tom, aby exorcista bol človek, ktorý sa snaží o dôsledné nasledovanie Krista. Okrem uvedeného veľkého exorcizmu však poznáme i súkromný exorcizmus resp. autoexorcizmus, ktorý môžu vo viere používať kresťania v prípade, že cítia na sebe vplyv síl temna.

Ako sa teda zapojiť do služby oslobodzovania?

Ak nás o takúto službu niekto požiada, je veľmi dôležitý osobný rozhovor s „postihnutou“ osobou ešte pred tým, ako sa začneme za ňu modliť. Veľmi často sa už po prvotnom rozlíšení dá vidieť, či má osoba príznaky posadnutia, alebo len „zaplienenia“, t.j., že je sužovaná zlými duchmi, alebo či sa tu neprejavuje prípadne nejaká psychická porucha, či hlboké citové zranenia. Tento rozhovor by mal viesť skúsený brat alebo sestra. Najvhodnejšie je, ak sú prítomné dve - tri osoby, ktoré sa zároveň v tichosti modlia za rozlíšenie. Ak je to možné,

rozhovor so ženami by mali viesť ženy a s mužmi muži, prípadne veriaci manželia. Nie je vhodné, aby laik zostával s postihnutým sám.

Často sa pri rozhovore zistí, že zásadným problémom danej osoby je, že nevedie zodpovedný sviatosťný a modlitbový život, je v nej napríklad hriech neodpustenia, či iná príčina, ktorá bráni normálnemu kresťanskému životu (ako otvorenie sa okultným praktikám, vešteniu, mágií, New Age...), či iné dedičné korene, ktoré majú vplyv na sužovanú osobu. V takomto prípade je potrebné upriamiť osobu na Ježiša Krista, povzbudiť ju k pravidelnému sviatosťnému životu, pozvaniu do spoločenstva, aby bola pod modlitbovou ochranou a zrieknuť sa a popretínať všetky putá spôsobené otvorením sa tej - ktorej forme okultizmu. Toto má v kompetencii každé dobre fungujúce spoločenstvo Obnovy v Duchu Svätom a, samozrejme, každý kňaz.

V prípade, že sa osoba sama, alebo ju niekto z jej priamych príbuzných vedome nezasvätil satanovi, že osoba nekoná pod priamym vplyvom satana, potom s veľkou pravdepodobnosťou nejde o posadnutosť! Treba však skúmať a prosieť Pána Ježiša, aby zjavil príčinu, kedy je osoba trápená a akými duchmi. Aj tu platí pravidlo, že ak aj zistíme, o akého konkrétneho ducha ide, vyvarujme sa priameho oslovovania a vyhánania tohto ducha. Veľmi vhodným postupom je modlitba príhovoru za danú osobu, dlhodobejší dohľad, duchovné vedenie a viacnásobné modlitby za ňu. Osobe treba jasne vysvetliť, že ten, kto má moc víťazstva, je Pán Ježiš a On sám veľmi dobre vie, prečo osoba trpí. Už samotný sviatosťný život, prijatie Pána Ježiša do svojho života, obnova krstných sľubov a dobrá sviatosť zmierenia otvárajú cestu, aby mohol Pán Ježiš uzdraviť a očistiť postihnutého bez toho, aby bola osoba exorcizovaná. Táto „námaha“ postihnutého je dôležitá, aby si uvedomil i cenu svojho osobného vykúpenia a nastúpenia na cestu viery a života s Ježišom Kristom. Musíme si byť vedomí, že modlitba príhovoru v takomto prípade by mala mať zodpovedajúcu prípravu i v spoločenstve, napríklad tým, že členovia spoločenstva pred modlitbou prijmu sviatosť zmierenia (resp. minimálne pred modlitbou konajú spoločné pokánie za svoje hriechy), prípadne dobrovoľný pôst, aby účinnosť modlitby bola väčšia. Je vhodné, aby i postihnutá

osoba

(ak je schopná) absolvovala pred modlitbou sviatosť zmierenia alebo po modlitbe príhovoru (väčšinou pôjde o prehrešenie proti prvému prikázaniu).

V prípade, že máme podozrenie alebo istotu, že osoba je pod priamym vplyvom diabla, veľmi vážne sa vystríhajte akejkoľvek formy oslobodzovania, či priameho kontaktu s posadnutým v modlitbe. Práve na toto sú určení exorcisti, ktorých už máme, vďaka Pánovi, aj na Slovensku. Keď diecéza nemá stanoveného exorcistu, je vhodné, ak kontaktuje príslušného kňaza farnosti alebo kňaza zodpovedného za Obnovu v Duchu Svätom v príslušnej diecéze, aby ju mohli usmerniť. Naša spolupráca môže byť v dvoch smeroch: požehnávať osobu a neustále ju porúčať Božiemu milosrdenstvu, spolupracovať s príslušným exorcistom, či kňazom v jej návrate do života viery. Rozhodujúce slovo za každú diecézu má príslušný biskup, ktorý i pred Bohom zodpovedá za službu oslobodzovania veriacich od útlaku Zlého.

Anjel zamyká otvorené ústa pekiel

Kongregácia pre náuku viery vydala 29.9.1985 inštrukciu, ktorá rieši neporiadky na stretnutiach organizovaných niektorými modernými duchovnými hnutiami. Kongregácia vyhlasuje, že na stretnutiach, kde sa účastníci modlia za vyhnanie diabla a hľadajú Božiu ochranu, sa nesmú používať modlitby publikované pápežom Levom XIII., určené na oficiálny exorcizmus. Nie sú dovolené ani obrady oficiálneho exorcizmu, ktoré smie viesť iba riadne určený kňaz. Počas týchto modlitieb nikto nesmie oslovit' diabla priamo, ani mu

predkladať otázky a skúmať jeho totožnosť

Nezabúdajme na to, že ak sa osoba lieči a užíva lieky, nikdy ju neodvádzajme od ukončenia liečby tým, že jej zakážeme užívať lieky, alebo po modlitbe príhovoru vyhlásime, že je uzdravená! Ak ju budeme „niesť“ na modlitbách, Pán Ježiš často uzdraví aj od užívania liekov v čase, ktorý On sám určí svojou mocou. Jeden z múdrych duchovných otcov uviedol, že vyhnať zlého ducha nie je až taký problém, oveľa dôležitejšie je poskytnutie zázemia duchovnej „rehabilitácie“ očisťovanej osobe.

A úplne posledná rada nakoniec, my máme upriamiť svoju pozornosť i pozornosť postihnutej osoby výlučne na Ježiša Krista, v ktorom je všetka moc a vykúpenie spod nadvlády síl temnôt. Pekne o tom píše sv. Pavol v Ef 4,22-24.

Na tomto mieste by sme veľmi radi upozornili na veľkú obozretnosť a múdrosť, lebo prílišná horlivosť v tomto smere môže mať v pozadí práve snahu nepriateľa, aby sa mohol votrieť do spoločenstva a zvnútra ho rozložiť. Skúmajme teda, či už prišiel vhodný čas začať so službou oslobodzovania, či je spoločenstvo dostatočne pripravené niesť i ťažkosti a problémy spojené s touto službou. Aby sme sa náhodou my sami nevymanili spod Božej milosti svojou neposlušnosťou a neplatilo na nás Božie Slovo z Mt 7,21-24: „Nie každý, kto mi hovorí: ‚Pane, Pane,‘ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Mnohí mi v onen deň povedia: ‚Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene? Nevyháňali sme v tvojom mene zlých duchov a neurobili sme v tvojom mene veľa zázrakov?‘ Vtedy im vyhlásim: ‚Nikdy som vás nepoznal; odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosťou!‘ A tak každý, kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich, podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale...“ Či slovo z Lk 10, 20: „No neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi.“

Buďte aj vy teda všetci tými múdrymi staviteľmi, ktorých základ je postavený na Ježišovi Kristovi a Jeho moci...

Jozef a Eva Dupkalovci

*Zdroj : Katechizmus Katolíckej cirkvi,
Gabriele Amorth „Exorcista vypráva“,
Elias Vella „Zlí duchovia a exorcizmus“*

Ako byť spolu

Prosme spoločne

V spoločenstve je veľmi vhodné viesť modlitebný zoznam potrieb. Do tohto zoznamu každý člen skupinky uvedie jednu dôležitú prosbu. Tieto prosby zostávajú na zozname dovtedy, kým nebudú vypočuté. Spoločenstvo sa denne za tieto potreby modlí, kým Boh neodpovie, je to cvičenie sa vo vytrvalosti a vznik svedectiev. O vypočutí prosby alebo o novom vývoji situácie sa pri nasledujúcom stretnutí informuje. Poďakujeme Bohu spoločne za vypočuté modlitby a dotýčnú osobu do modlitebného zoznamu uvedie novú prosbu.

Pri stretnutí je možné modliť sa aj za potreby iných; za potreby, ktoré ukazuje Pán, alebo ktorých naliehavosť cítia. Je veľmi užitočné hneď po vyslovení prosby aj ďakovať, čím sa buduje dôvera.

Správny rozhovor má svoje pravidlá

Vždy počkám, kým prídem na rad. Nikdy nemajú hovoriť naraz dvaja. Držím sa témy. Každý príspevok sa má vzťahovať priamo iba k danej téme. Je potrebné objasňovať cieľ, radšej zopakovať otázky viackrát, pri nejasnostiach si žiadať vysvetlenie a pýtať sa na názor iných. Je potrebné byť pripravený, poznať otázky, o ktorých sa bude hovoriť, poznať uvádzané biblické citáty a urobiť si poznámky k ťažším otázkam už pred stretnutím.

Prekážky brániace modlitbe

Uvádzam niekoľko prekážok, ktoré zabraňujú ľuďom vzájomne sa zdieľať a modliť. Byť zraňovaný je súčasťou vodcovstva, mnoho ľudí sa však stiahne. Treba vedieť prijať svoju zraniteľnosť. Nejednota je tam, kde je hriech, keď

môj hriech naráža na hriech v inom. Spoločenstvo má byť uzdravujúce, preto máme žehnať a dobrorečiť. Nestačí, ak sa rozbité vzťahy iba zmieria, musí rásť naša vzájomná oddanosť. Perfeccionizmus môže byť tiež problémom. Mali by sme dokázať povedať neviem, pýtať si radu, prosieť o modlitbu a odpustenie. Všímať si obetavosť i ochotu iných. Je správne prijímať názory iných s úctou, rešpektovať konanie iného aj keď s ním nesúhlasím (Lk 15, márnotravný syn). Pretože sme slabí, tak miesto toho, aby sme sa sústredili na Pána, sústredíme sa na druhých. Potom sa spoločenstvo veľmi rýchlo rozpadne na dvojice. Aby sa to nestalo, majme aj oddelené stretnutia, tak máme viac spoloč-

ného na zdieľanie. Konflikty riešme v láske a nie rozdelením. Každý život v spoločenstve si vyžaduje trepezlivosť. Je dobré, ak je aspoň jeden človek v spoločenstve, ktorý mi „lezie na nervy“, pretože mi pomáha poznať, že som trepezlivý, viem milovať, odpúšťať ... Miesto odsudzovania a posudzovania máme pomáhať znášať bližnému ich ťarchu hriechov, slabostí a chýb. Pomôžme im dostať sa z toho a nepotápajme ich ešte viac. Nebuďme znechutený z členov spoločenstva, že nerastú, len berú. Radšej sa podelíme s autoritou a spoznajme dary i talenty, vytvárajme pre ne priestor. Je potrebné sa zamyslieť, či máme spoločné aktivity, ak nie, tak prečo. Spoločenstvo nemôže žiť len samo pre seba, lebo zahynie. Nezabúdajme v modlitbe na charizmatický rozmer, načúvanie Bohu, to je otázka ticha v modlitbe.

Imrich Degro

Odpovedá Mário Landi

predstaviteľ Obnovy v Duchu Svätom v Taliansku

Praví ctitelia sa budú klaňať Otcovi v Duchu a v pravde, ako to máme chápať?

Otázka, ktorá mi bola položená, sa vzťahuje na jednu stať z Evanjelia sv. Jána, keď sa Ježiš pri studni stretáva so samaritánkou. Samaritánka sa pýta Ježiša, kde sa treba klaňať Pánovi a Ježiš hovorí, že príde chvíľa, jeden deň, keď sa praví ctitelia budú klaňať Pánovi v Duchu a pravde. Toto sú Ježišove slová. Srdce človeka vždy túžilo po Bohu a človek sa vždy chcel pripodobniť Bohu, už od dávna. Ešte pred príchodom Ježiša si pohania predstavovali Boha rozličným spôsobom a klaňali sa tým modlám, ktoré vytvorili. Klaňali sa slnku alebo mesiacu, ale všetky tieto veci neboli bohmi. Bola to iba projekcia túžby po Bohu. Aj dnes sa ľudia môžu klaňať nie Bohu, ale potrebe po Bohu.

Mnohí hovoria, že veria v Ježiša, ale nie v to, čo hovoril. Mnohí hovoria, že veria v Ježiša, ale nie v to, čo urobil. Keď Ježiš hovorí o pokoji a o láske, všetci s tým súhlasíme, ale keď Ježiš hovorí o kríži, niektorí s tým nesúhlasia a prispôsobujú si Ježiša podľa svojich predstáv. Preto Ježiš hovorí Samaritánke, že jedného dňa si budeme ctiť Boha takého, aký je, nie pre projekciu, ktorú vytvára človek v sebe o Bohu, ale vďaka zjaveniu, ktorým sa Boh zjavil človeku. Právě klaňanie sa, pravý kult, nech sa odohrá v akejkoľvek

forme, znamená, že prijmem to zjavenie, ktorým sa Boh zjavuje nám. Boh nám zjavuje jednu dôležitú vec. Zamiloval si nás vo svojom Synovi Ježišovi. Toto je prvé veľké zjavenie. Neklaníme sa Bohu, ktorý je nad oblakmi, ale Bohu, ktorý sa nám zjavil v láske. Tento pojem nie je myšlienka, ale skúsenosť, ktorú máme prežiť, to znamená stretnúť sa osobne s Ježišom. A toto stretnutie nám dáva Ducha Svätého. Teda dostať sa do kontaktu s Bohom, rozprávať sa s Ním a adorať Ho, to je postoj v srdci človeka. Ale tento postoj musíme prežiť v moci Ducha, teda je to dar Ducha Svätého.

Duch Svätý nás vedie k Pravde, k Ježišovi a nielen ku kúskom Ježiša, nie iba k tomu Ježišovi, ktorý sa nám páči, ale k tomu, ktorý sa nám zjavil celý vo Vtelení. Teda drahí bratia a sestry, aby sme prežívali pravú adoráciu, potrebujeme Ducha Svätého a pravdu o Ježišovi. Práve preto Ježiš hovorí: príde deň, v ktorom sa praví ctitelia budú klaňať Bohu v Duchu a pravde. A najhlbším miestom tejto adorácie je srdce človeka. Potrebujeme kostoly, ale prvý veľký chrám je naše srdce. A práve preto sa klaníme Pánovi v Duchu a pravde. Ale je to dar Ducha Svätého, ktorého musíme prosiť. A Duch nám dá, o čo prosíme.

Aký je rozdiel medzi návštevou liečiteľa, ktorý mnohokrát tvrdí, že sa modlí k Ježišovi a modlitbovým spoločenstvom, ktoré chorí ľudia prosia o modlitbu za uzdravenie?

Aby som odpovedal na túto otázku, nechcem predkladať svoje osobné názory, ale odpovedať Ježišovým slovom, ktoré nám vysvetľuje uzdravovania v Cirkvi, na čo to slúži. Je veľký rozdiel medzi uzdraveniami, ktoré sa dejú v Cirkvi a medzi uzdraveniami, ku ktorým môže prísť aj mimo Cirkvi. Uzdravovania ku ktorým prichádza v Cirkvi sú znamením Božej lásky a tieto potvrdzujú ohlasovanie evanjelia. Uzdravovania pre Ježiša neslúžia iba pre tento cieľ, že sa niekto uzdraví, ale sú vždy spojené s ohlasovaním Jeho slova. Cirkev nie je trh, na ktorom sa ľahko možno dostať k uzdraveniu, a ani z modlitbových skupín sa nemá stať akýsi supermarket, kde ľahko možno prísť k uzdraveniu, ináč sa vystavuje-

me riziku, že zmaríme Božie dielo. Lebo Boh sa chce zjaviť prostredníctvom znamení a prostredníctvom nich chce zjaviť svoju lásku. Znamením uzdravenia v Cirkvi. Tieto znamenia sú viazané na Božiu lásku a sú spojené s Jeho slovom. Na konci Markovho evanjelia čítame toto: „Ježiš im povedal, choďte do celého sveta a ohlasujte evanjelium všetkému stvoreniu. A toto budú znamenia, ktoré budú sprevádzať tých, ktorí uveria: v mojom mene budú vyhánat' zlých duchov, v mojom mene budú hovoriť cudzími jazykmi, budú brat' do rúk hadov a ak vypijú niečo jedovaté, tak im to neublíži. Budú vkladať ruky na chorých a tí ozdravejú.“ Tejto stati niečo predchádza, čo vysvetľuje tieto mimoriadne veci. A to

je: „Chodte do celého sveta a ohlasujte evanjeli-um každému stvoreniu.“ Tieto znaky potvrdzujú, že Ježiš je živý. A potvrdzujú blahozvesť, a to je zmysel uzdravení v Cirkvi. Ján nenazýva zázraky zázrakmi, ale nazýva ich znameniami. Znak, ktorým je zázrak, niečo naznačuje. Poviem príklad. Tu neďaleko je cesta a sú tu dopravné značky, na dopravných značkách môžete vidieť smer napríklad do Bratislavy. Aj keď je na dopravnej značke napísané Bratislava, to nie je ešte Bratislava. Ale je to znak, ktorý nám ukazuje, ako možno prísť do Bratislavy. Tak aj uzdravovania v Cirkvi sú znakom Ježišovho zmŕtvychvstania. Aký bol ten najväčší zázrak, ktorý vykonal Ježiš? Bolo to vzkriesenie Lazára. To bolo to najväčšie uzdravenie, aké možno mať. Lazár bol uzdravený z tej najhoršej choroby. Ako sa volá táto choroba? Smrť. Ale Lazár potom znova zomrel, teda toto vzkriesenie, ten znak uzdravenia, poukazuje na oveľa väčší, dôležitejší znak alebo na udalosť, ktorou je Ježišovo zmŕtvychvstanie. A to, že my sme ponorení do večnosti s Ježišom. Chápete, aký zmysel majú uzdravenia v Cirkvi a uzdravenia aj v Obnove? Obnova existuje aj preto, aby sme sa modlili za uzdravenie, ale obnova nie je nemocnica, v ktorej by boli všetci uzdravení. Veľmi často som sa zúčastňoval na službe, kde sa vysluchovalo uzdravovanie, ktoré vykonávali osoby veľmi charizmatické. Videl som veľké znamenania, videl som ľudí na vozičkoch, ktorí vstali. Videl som slepých, ktorí znova videli. Vlni na našom celoštátnom stretnutí, bolo tam asi dvadsaťtisíc ľudí, mali sme tiež modlitbu za uzdravenie. Bol prítomný jeden brat, ktorý bol známy tým, že má dar uzdravovania. Počas modlitby za uzdravenie ten, ktorý viedol modlitbu uzdravovania, povedal, že jedna osoba je uzdravená zo slepoty, ale nikto z prítomných nevstal, aby vydal svedectvo. O deň neskôr jeden človek, ktorý nepatril do Obnovy, robotník, ktorý pomáhal dávať do poriadku stoličky, prišiel plačúc, bol slepý na jedno oko vyše dvadsať rokov a bol mimo pavilónu, keď sme sa modlili za uzdravenie. Zrazu pocítil niečo vo svojom oku, v tom, na ktoré nevidel. Nebol na modlitbe za uzdravenie, pracoval vonku asi päťdesiat metrov od miesta, kde sa modlilo. A Pán sa ho dotkol, uzdravil ho. V sále boli desiatky slepých ľudí, ale ani jeden z nich sa neuzdravil. A tak sa pýtame, prečo takto koná Boh? Lebo Boh nám chce dať znamenania, ktoré nám poukazujú na večnosť, ktoré nám poukazujú na Jeho lásku, ale Cirkev a Obnova nie sú obchodom na uzdravovanie, kde sa ľahko možno dostať k uzdrave-

niu. Boh nás miluje, koná medzi nami znamenania, ale pripomína nám jednu vec, môžeme sa modliť množstvo modlitieb za uzdravenie, ale keď príde čas, smrť sa dostaví. Ale to nás nemá vystrašiť. Tieto znamenania nám hovoria, že smrť nie je posledným slovom v našom živote, že posledné slovo v našom živote aj keď sme chorí, aj keď sme v depresii, aj keď sme slepí, aj keď sme hluchí, posledné slovo, ktoré platí pre náš život, sa volá večný život. A toto je to najväčšie uzdravenie, lebo keď budeme s Ním, budeme večne šťastní a už nebude žiadna bolesť. Toto sú Ježišove uzdravenia, toto je význam uzdravení, ktoré sa uvádzajú v evanjeliu, okrem tejto logiky, to čo sa nedeje v Cirkvi, to ostatné je strigónstvo, čarodejníctvo. Niektoré uzdravenia, ktoré sú mimo logiky evanjelia a mimo logiky Ježiša, sú spôsobené diablom, ktorý sa dokáže preobliecť aj za anjela svetla. Keď sa stretnete s ľuďmi, ktorí hovoria, že konajú zázraky v Božom mene, ale majú svojho osobného boha, ktorý nezodpovedá evanjeliu, veľmi často túto službu robia pre peniaze. Nie sú poslaní Cirkvou, radím vám, aby ste sa držali ďaleko od takýchto ľudí, lebo Ježiš s nimi nie je a aj keď konajú nejaký zázrak, je dôležité vedieť, aký duch ich vedie. Buďte rozumní, kresťanská viera, katolícka viera, sa zakladá na Duchu Svätom, na evanjeliu, na učení Cirkvi. Ak niečo do tohto nemožno vtesnať, môže to byť nebezpečné. A viera nelikviduje rozum. Majte vieru, ale buďte rozumní, ako Mária. V nej sa uskutočnil úžasný zázrak, ale mala odvahu povedať anjelovi, ako sa toto všetko stane? Ak sa stretávame s mimoriadnymi vecami, chváľme za ne Boha, ale pýtajme sa, prečo sa toto v š e t k o deje.

Prebudená škola

Asi ste už videli v televízii alebo na videu film o prebudenej škole, teda škole, ktorá otvorila svoje brány Božiemu Duchu. Ja som také filmy už videl a poviem vám pravdu, myslel som si, že to je len fikcia na americký spôsob. Až dovtedy, kým som neprišiel na jednu školu na Slovensku a začal som sa za ňu modliť. Najskôr som sa modlil za učiteľov a pozval som ich na duchovnú obnovu. Z nej vzišlo prvé spoločenstvo – spoločenstvo učiteľov, ktoré mi pomáhalo v modlitbách za školu, za žiakov, za rodičov. Pán nám sľúbil, že naše prosby vyslyší a on je vo svojom slove pravdivý. A tak vzniklo aj prvé spoločenstvo mladých, s ktorými som pokračoval v modlitbách a začal viesť aj chvály v kostole pri škole. Na prvých chválach nás bolo pár. Moja priateľka mi o nich napísala: „Stáli sme tam piati v pokore a veľkej túžbe po Bohu, chvejúci sa z Božej moci a prítomnosti v jeho dome modlitby.“ Ale Pán nás tam nenechal len piatich. Po ďalších duchovných obnovách vytváral jedno spoločenstvo za druhým. To už boli spoločenstvá žiakov, ktoré viedli už skúsení pastieri. A na chválach v Božom dome nás býva viac a viac. Stretávame sa tam mnohí každý týždeň. A viete, v čom je prebudená škola krásna? V tom, že idete po chodbe a stretnete mladých s Božím slovom v ruke, že po škole sa ozývajú mohutné chvály z kaplnky, že vojdete do kostola a nájdete ich tam modliť sa, adorovať, na svätej omši. A napokon sa teším, že sa moja riaditeľňa stala miestom, kde viac svedčám, ako úradujem.

P. Juraj Ďurnek Sch.P.

Dajme miesto na vyjadrenie mladým z tejto školy

Spolužiakov poznám asi jedenásť rokov. Chodili sme spolu na základnú, potom na „gympeľ“. Cez týždeň sme sa nudili v škole, v piatky sme vymetali podniky. Hovoril som si, aká sme super partia. A to som ani netušil, že niektorým sa rozvádzajú rodičia, že majú doma alkoholikov a svoj „domov“ takmer nenávidia. Stačila nám zábava, odpútanie sa z tohto sveta a svoj skutočný život sme dusili v sebe. Všetko sa to začalo meniť asi pred rokom. Začali sme sa naozaj spoznávať, začali sme si pomáhať a začali sme sa spolu modliť. Kde nastala tá zmena v našich

životoch? Začali sme sa prijímať cez dokonalé Srdce Ježiša.

Nastala obnova školy. Duchovné obnovy, kde sa mladých hlboko dotýkal Duch Boží. Škola dostala novú tvár, nový smer. Zahadzovali sme svoj predošlý život a naplno rozhodnutí sme sa odovzdávali do rúk Boha. Obracali sme sa tvárou k nemu, spájali sme sa v chvále a zvelebovali sme meno Ježiš. Objavovali sme a stále objavujeme skutočný zmysel života. Krásny pohľad vidieť školu konečne horieť

ohňom Božieho Ducha, konečne naplňať aj tú prvú časť hesla „zbožnosť a veda“.

Prečo to tak je? Je to jednoduché. Chceme milovať. Tak skutočne, tak čisto a tak nezištne. Túžime milovať a byť milovaní. Vidíme, ako Boh obnovuje tento svet svojou láskou, ako na nás vylieva požehnanie. Ako nachádzame lásku a dobro aj tam, kde sa nám zdalo, že nemôže byť. Častokrát vôbec nechápeme, čo sa s nami deje. Ako sa zmenil náš prístup k Ježišovi, ktorého sme kedysi pokladali za nejakú vymyslenú figúrku Cirkvi. Aké je to zvláštne, prijať Ježiša za svojho Spasiteľa, nechať si ním vyliečiť všetky rany a potom naplnení Duchom budovať nebeské kráľovstvo. Postaviť sa nebojácne do jeho armády a dennodenne pre neho a pre svojich priateľov umierať.

Znie to takmer dokonale, ale vždy to tak nie je. Ako hovorí apoštol Pavol, aj my často robíme to, s čím nesúhlasíme. Niekedy si to neuvedomíme, niekedy sa v nás prebúda to staré ja a niekedy jednoducho nie sme citliví na Ježišovo volanie. Nie je ľahké svedčiť v škole, kde ľudia dávajú pozor, ako sa rozhodujeme. Hlavne, keď vnímam prenasledovanie, keď spolužiaci, ktorí aj začali s nami, nemali sil pokračovať a našu pomoc nechceli prijať. Modlíme sa za nich a vyprosujeme im silu a milosť. Prorok nie je prorokom vo vlastnej krajine, a preto nie je ľahké svedčiť v škole, kde sa veľmi dobre poznáme. Napriek tomu sa usilujeme, aby sme milovali v Bohu. Aby ľudia cítili, že naše srdcia horia pre Ježiša, že z nás Boh tvorí nový ľud.

Ďakujem Ježišovi, že začal obnovovať našu školu. Že nám dáva spoznávať svoje srdce a učí nás, čo je skutočne dôležité. Verím, že každý z nás zatiahne na hĺbinu a spozná hĺbku Božieho srdca.

Andrej, septima

V mojom prípade sa spojene „naša škola je náš dom“ stalo heslom celého môjho pobytu v nej.

Aj ja som sa zaradila do akejsi školskej rodiny, ktorá je tvorená tromi zložkami. A to zamestnanci, študenti a Boh. Bez tej tretej a najdôležitejšej zložky by sme neboli úplní. Boží Duch je všade prítomný bez ohľadu

na to, či ho prijímame alebo nie. Veľkým prínosom pre náš duchovný život je piaristický kostol, s ktorým škola zdieľa jednu stenu. Nemáme teda ďaleko na sväté omše. Na posilu, odpočinok a stretnutie s Pánom je nám k dispozícii i školská kaplnka. No Pán nie je skrytý len v Eucharistii, ale nachádza sa i v srdciach študentov. Je úplne radostné, keď prechádzate po chodbách, kde stretávate ľudí a takmer každého pozdravíte, lebo sú to vaši priatelia. Stačí úsmev od jedného z nich a hneď máte lepší deň. Tento úsmev vám ešte vylepší pohľad na krížik zavesený na krku, ktorý hovorí o tom, komu sme uverili. Nie všetci sú však z jedného súdka, nie všetci sa otvorili Božej láske, ale napriek tomu tu vládne na vysokej úrovni tolerancia a pomoc tým druhým bez rozdielu na názory toho, komu sa pomáha. Máme šťastie, že medzi učiteľmi sú aj rehoľné sestry a pátri, ktorí sa o nás starajú a pomáhajú nám nájsť správnu cestu. Po príchode nového pána riaditeľa sa začali aj duchovné obnovy pre mladých zo školy. Mala som možnosť zúčastniť sa už niekoľkých, ktoré zmenili môj život. Pán vylieva svojho Ducha na svoje deti. Niektorí si upevnili svoju vieru, niektorí ju našli, iní sú stále na ceste a čakajú na Boží dotyk. Na obnovách sme sa stretli s modlitbou chvál, ktorá je veľmi blízka najmä mladým ľuďom v tejto dobe. Menia sa naše názory na svet, večné hodnoty sú cennejšie. Už to budú skoro dva roky, čo sa spoločne stretávame v piatok po večernej svätej omši na chválach v našom piaristickom kostole, kde okrem nás študentov prichádzajú aj iní, aby sme zvelebovali Boha.

Zuzka, septima

Do našej školy chodím už desiaty rok. Nie vždy som bol Bohu vďačný za to, že môžem chodiť do tejto úžasnej školy.

Ako každý iný žiak aj ja som frľal a nadával na školu, učiteľov a domáce úlohy.

Pamätám si, ako mi ocino, keď som bol prvýkrát v škole, prečítal heslo našej školy: NAŠA ŠKOLA - NÁŠ DOM ! Vtedy som tomu ešte nerozumel. Neskôr som toto heslo, motto, používal pri odpisovaní úloh, ale hlbšie som sa nad ním nezamýšľal. Až teraz si pomaly uvedomujem, že naši pátri piaristi aj s pomocou sa snažia

toto heslo naplniť, aby sme sa aj napriek povinnosťam cítili v škole ako doma. Takisto som vďačný aj za duchovné vedenie. Za to, že každý mesiac máme svätú omšu. Každý deň počas veľkej prestávky máme možnosť svätej spovede. Som veľmi rád, že sa na našej škole organizujú duchovné obnovy pod vedením spoločenstva Samuel, ktoré dopomohlo už

dokážete predstaviť. Tým nemyslím len vzdelanie a vedomosti. Nemyslím tým len dobrých učiteľov a profesorov. Vďaka nim som spoznala Boha a oni mi ukázali, ako za ním kráčať. Vďaka nim viem, že nie som sama. Mám priateľov, ktorí mi rozumejú a môžem s nimi prežívať svoju vieru.

Janka, kvinta

mnohým mladým ľuďom k hlbšiemu prežívaniu viery. Ja osobne som bol ako každý iný kresťan. Raz do mesiaca na spoveď, zúčastniť sa v nedeľu na omši, keď sa dalo tak aj cez týždeň. Dokonca som ešte aj miništroval. Týmto bol môj osobný život s Bohom vybavený. Po absolvovaní prvej duchovnej obnovy som cítil túžbu čoraz viac sa približovať k Bohu, lebo Boh dáva nášmu životu zmysel. Spolu so spolužiakmi aj spolužiačkami sme vytvorili spoločenstvo, aby sme sa navzájom povzbudzovali, pomáhali si a spoločne prekonávali prekážky na ceste za Bohom. Na našej škole pôsobí už viacej takýchto spoločenstiev. Pevne verím, že počet Božích ovečiek bude stále rásť. Naším najobľúbenejším dňom je piatok, a to nie preto, lebo sa začína víkend, ale preto, že sa stretávame v kostole na svätej omši a po nej máme chvály, na ktoré sa teším celý týždeň.

Je úžasné vidieť pokope toľko mladých ľudí, ktorí sa modlia a vyznávajú, že Boh je ich Pánom. Vďaka ti, Bože, za našich pátrov, sestričky, učiteľov, ale aj všetkých študentov. Ďakujem ti za to, že môžem chodiť na takúto školu.

Sebastián, sexta

Pre mňa je naša škola najkrajšie miesto na svete. Je to miesto, o ktorom môžem povedať, že tam patrí. Keď ma tam rodičia ako šesťročnú prihlasovali, určite očakávali, že táto škola mi dá viac ako iné. Ja dnes neviem, čo by som robila, keby sa tak nestalo. Skutočne si svoj život bez piaristov neviem predstaviť. Dali mi viac, než si

Boli časy, keď som si z našej školy robil seriózne vtipy. Na našej škole som si už nejaký ten rok odkrútil, ale to, čo sa stalo za tento posledný, teda stálo zato. Dovtedy by som to charakterizoval ako učebnicový príklad vlažného kresťanstva. Z môjho subjektívneho hľadiska som nevidel rozdiel medzi mnou a ľuďmi zo štátnych škôl. Boží Duch je ale vševediaci a všemocný a vďaka Bohu sa mi dostalo tej cti „vidieť“ ho, ako sa hovorí, „v akcii“. Len pár kvapiek živej vody padlo na suchú pôdu a tá sa razom zazelenela. Oheň Ducha sa razom rozhorlil medzi nami a začal sa nezdolateľne šíriť. Teraz úprimne, za desať rokov som svojich priateľov nespoznal tak dobre, ako za posledný rok.

Na našej škole prebieha boj. Znie to zvláštne, ale podľa mňa je tomu tak. Pod pojmom „boj“ prirodzene nemyslím agresívne riešenie akýchsi sporov, mám na mysli duchovný boj. Je to súboj dobra, v hlavnej úlohe s Božím Duchom, a zla. O čo sa vlastne bojuje? No predsa o nič menej ako o naše duše. U nás na gymnáziu kráča mnoho ľudí po tej správnej ceste. Niektorí po nej idú už od nepamäti, iní sa na ňu dostali len nedávno a u niektorých taká vec ešte stále nepripadá do úvahy. Pre všetkých nás je ale spoločný spomínaný boj. Dôležitým faktom ale zostáva vec, ktorú som ešte nespomenul. Bojovať boj sám znamená prehrať, a preto sa u nás na škole vytvorilo množstvo spoločenstiev. Teraz mám na mysli modlitbové spoločenstvá. Znie to divne, povedal by som až svätuškárske alebo puritánske,

ale zdanie klame. Spoločenstvá sú pre nás akýmsi útočiskom, duchovným zázemím, kde sa stretávame s ľuďmi, ale hlavne s Bohom. V rámci nich sa dec-
ká snažia žiť život „blázna pre nášho Pána“. Tento spôsob života sa teší medzi mladými veľkej popula-
rite. Žiť interaktívny vzťah s Pánom, žiť naplnený a slobodný život v Pánovi, tak takýto život má čosi do seba. Je diametrálne odlišný od obrazu znudeného a stereotypného života väčšiny dnešných kresťanov.

Musím len konštatovať pozoruhodný hlad mladých ľudí na našej škole po niečom hlbokom. Túto túžbu do nás vložil sám Pán, no duch tohto sveta ponúka ľuďom dnešnej doby skutočne širokú paletu vecí, ktorými sa dá „nahradiť“ duchovno. V týchto všetkých ale tkvie nesloboda, a to je u nás dobre známy fakt. Ak by som mohol predsa len trochu zhodnotiť to, čo si myslím o celkovej duchovnej stránke našej školy, povedal by som, že u nás vyrastá generácia skvelých mladých ľudí, ktorí našli v živote tú správnu cestu, že je to generácia, ktorá sa nebojí bojovať, generácia, ktorá sa nehanbí za svoju vieru a že budú žiť naplnené životy v slobode v našom Pánovi. *Marcel, septima*

Každý potrebuje miesto a určité spoločenstvo ľudí, ktoré mu pomáha rásť v duchovnom živote. Pre mňa je týmto miestom moja škola. Do školy som nastupovala s tým, že síce som chodila pravidelne do kostola, ale nemala som utvorený vzťah s Bohom. No to sa postupom času menilo. Začalo to všetko na duchovnej obnove, ktorú organizovalo spoločenstvo mladých ľudí z Nitry. Spôsob, akým žili títo mladí ľudia ma veľmi oslovil a môžem povedať, že vtedy môj duchovný život skutočne nadobudol iné rozmery. Odtedy sa u nás konalo množstvo duchovných obnov a Boh sa cez ne vždy nanovo dotýkal našich srdiec. Na škole sa vytvorili rôzne modlitbové spolen-
stvá, v ktorých spoločne putujeme na ceste za Pánom. Boh nás natoľko spojil svojou láskou, že často cítim, ako-
by sme boli jedna veľká rodina a verím tomu, že skutočne aj sme. Naša škola je veľkým požehnaním aj v tom, že hneď vedľa nej sa nachádza kostol. Spoločne tu slávime aspoň raz za mesiac svätú omšu a

každý piatok po svätej omši sa koná modlitba chvál, na ktorú môže prísť ktokoľvek. Pátri, ktorí u nás pôsobia, sú úžasnými duchovnými pastiermi, ktorí sú nám vždy ochotní pomôcť a vypočuť nás. Na škole sa často organizujú rôzne evangelizačné akcie, napríklad koncerty, jasličkové pobožnosti a divadlá. Je skutočne cítiť, že Boh na našej škole koná veľké diela a som mu nesmierne vďačná za to, že môžem takúto školu navštevovať. *Kika, sexta*

Pamätám si na časy, keď táto škola z hľadiska toho duchovného nestála ani za ten povestný deravý groš. Musím sa priznať, že ani ja som nebol v tomto ohľade iný. Moja viera spočívala v pravidelných nedeľných návštevách kostola, vo výnimočných prípadoch som sa pred spaním pomodlil. Po istom čase som sa dozvedel, že sa na škole začínajú organizovať duchovné obnovy. Nevedel som, čo si mám pod týmto pojmom predstaviť. No napriek tomu som sa tam, i vďaka ľuďom, ktorí sa už na podobnom stretnutí zúčastnili, objavil. Čo týmto všetkým chcem povedať? To, že sa na našej škole niečo deje, že našim kňazom a rehoľným sestram záleží na tom, ako žijeme. Po spomínanej obnove som vstúpil do novovznikajúceho spoločenstva, ktoré sme neskôr pomenovali Dávid. A hoci stále môžeme a je našim cieľom, duchovne rásť, cítim, že sme za ten rok prešli už veľmi ďalekú cestu.

Skutočne sme sa pohli veľmi významným krokom smerom k Bohu. Myslím si, že teraz je už aj na nás študentoch, aby sme tiež našim spolužiakom ukázali, že život s Bohom je krásny a má svoje skutočné opodstatnenie aj v ich živote. Trend je nastolený dobre, je však potrebné ho udržať aj v nasledujúcich mesiacoch či rokoch.

Martin, septima
Piaristické gymnázium F. Hanáka v Prievidzi

Boží Duch ustavične povzbudzuje k niečomu novému

Rozhovor s Mons. Petrom Brodekom nielen o Charizmatickej obnove a jej d'alšej etape vývoja, ale aj o duchovných cvičeniach pre otcov biskupov a ceste z nášho konformizmu do Kene.

Končí vám druhé trojročné obdobie práce koordinátora v Rade Obnovy v Duchu Svätom. Ako hodnotíte toto obdobie z hľadiska vašej aktívnej činnosti?

Charizmatická obnova, aj keď nie je typickým hnutím, predsa len potrebuje k napĺňaniu svojho poslania isté zázemie. Teší ma, že sme mohli vytvoriť celoslovenskú Radu Charizmatickej obnovy. S pomocou tohto služobného tímu sa nám podarilo zabezpečiť lepšie organizovanie spoločenstiev Obnovy i niektoré pekné evanjelizačné podujatia. Pred štátom sme mohli zabezpečiť samostatnú právnu subjektivitu, odvodenú od Katolíckej Cirkvi. Katolícka charizmatická obnova Slovenska bola začlenená do medzinárodného združenia krajín pre Katolícku charizmatickú obnovu – s názvom ICCRS (International Catholic Charismatic Renewal Services) so sídlom v Ríme. Podobne pracujeme v Rade pre laické apoštolské hnutia pri KBS. Vytvorené podmienky umožňujú Obnove na Slovensku ďalej sa rozvíjať a uskutočňovať svoje poslanie.

Keď uvažujeme z hľadiska spomínaných šiestich rokov, aký význam by ste pripísali pôsobeniu CHO pre veriacich Slovenska?

Mojou osobnou víziou v uplynulých rokoch bolo predovšetkým posilniť identitu ľudí žijúcich zo skúsenosti vyliatia Ducha Svätého. Aby sme si boli vedomí tejto milosti, zostali sme jej verní a odovzdávali ju ďalej. S týmto cieľom boli uskutočnené celoslovenské stretnutia vedúcich spoločenstiev Charizmatickej obnovy, kde sme sa snažili, aj s pomocou prednášajúcich, dobre poznať, čo je Charizmatická obnova, ako pracuje vo svete. I ako so zdravým sebavedomím uskutočňovať jej poslanie v našom prostredí. Jednoducho posilniť v Cirkvi na Slovensku vedomie, že tu je Charizmatická obnova, ktorá spolupracuje so svojimi pastiermi a spĺňa svoje poslanie zverené Božím Duchom.

Čo považujete za potrebné vylepšiť alebo posilniť v Obnove?

Boží Duch ustavične povzbudzuje k niečomu novému. Osobne sa mi zdá, že v ďalšej etape vývoja Obnovy na Slovensku nám dáva príležitosť skvalitňovať službu niektorých spoločenstiev špecializovaním sa na vedenie seminárov, škôl modlitby, chvály, hudby, evanjelizačných škôl... Tiež si myslím, že pomaly prichádza čas pre užšiu spoluprácu s ďalšími hnutiami a komunitami, vychádzajúcimi zo skúsenosti života v Duchu.

KBS vás požiadala, aby ste viedli duchovné cvičenia pre otcov biskupov, s akými pocitmi ste prijali túto výzvu?

S pocitom prekvapenia a istej neschopnosti. Následne s bážňou a veľkou výzvou k pokore.

Akú tému ste vybrali pre duchovné cvičenia a prečo?

Prežívali sme Rok sv. Pavla a z tohto dôvodu som považoval za vhodné venovať sa výzbroji Božieho bojovníka, ktorú predkladá sv. Pavol v liste Ef 6 pre všetkých kresťanov a určite aj pre biskupov.

Otcovia biskupi vedia o vašej zaangažovanosti pre charizmatickú obnovu a o práci v celoslovenskej Rade Obnovy v Duchu Svätom. Myslíte si, že pri výbere vás ako exercitátora zohrala svoju úlohu aj táto skutočnosť?

Nemyslím si, skôr ich rozhodnutie spájam s niekoľkoročnou službou exercitátora, ale bez skúsenosti s Obnovou neviem, či by došlo k tomuto výberu.

Charizmatická a hierarchická líniu v praktickom živote viery, ako by ste z vášho pohľadu charakterizovali spoluprácu CHO v diecézach s hierarchiou?

Vo všeobecnosti možno povedať – „vzájomne saterujúcu“. Obnova v jednotlivých diecézach má svoje spoločenstvá a kňazov, ktorí sa jej venujú. V takmer všetkých diecézach so súhlasom biskupa.

V ktorej diecéze je pôsobenie CHO najvýznamnejšie? Odporučili by ste niečo na zlepšenie vzájomnej spolupráce diecéz?

Neviem, či najvýznamnejšie. Všade je Obnova potrebná. Sú diecézy, kde je veľa spoločenstiev, dobre organizovaných a sú diecézy, kde sa rodí pomaly, ale požehnané. Prial by som si, aby v každej diecéze mala Obnova dobrých duchovných asistentov. Vzájomná spolupráca sa postupne rozvíja.

Dozvedeli sme sa, že ste boli v Keni. Na koho pozvanie ste sa rozhodli navštíviť túto krajinu a ktorú jej časť?

Do Kene som cestoval na pozvanie pána prof. MUDr. Vladimíra Krčméryho, rektora Vysokej školy zdravotníctva a sociálnej práce svätej Alžbety v Bratislave. Navštívili sme hlavné mesto Nairobi.

Aký bol cieľ vašej cesty?

Cieľom cesty bola návšteva niekoľkých pracovísk, ktoré zriadila a stará sa o ne Vysoká škola sv. Alžbety – zdravotných centier ako i iných sociálnych zariadení. Osobitne to bolo zariadenie a požehnanie nového centra pre maloleté dievčatá z ulice. Prosili sme, aby sa patrónkou tohto centra stala blahoslavená sestra Zdenka Šelingová.

Čo vás najviac oslovilo?

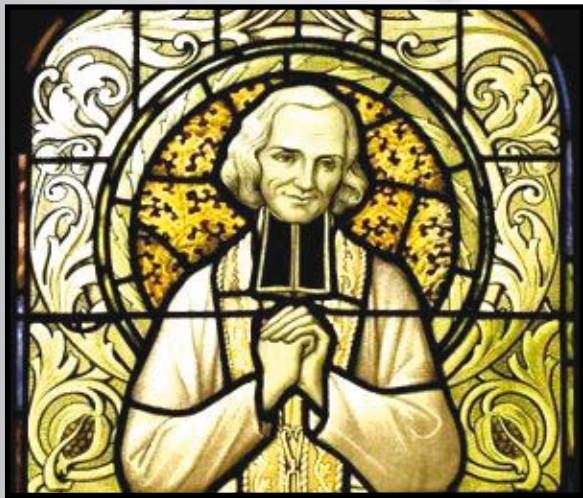
Celá cesta je pre mňa veľká skúsenosť. Skúsenosť s ľudskou biedou, tak hmotnou ako i morálnou, ale aj skúsenosť s mnohými obetavými ľuďmi zo Slovenska, ktorí sa ju snažia aspoň trochu zmierniť. Veď, ako hovoria niektorí chudobní: „Chudoba nie je nedostatok peňazí, ale nedostatok šťastia.“ Obetovaním sa prinášať šťastie iným, a tak ho i nachádzať, čo myslím, že sa mnohým podarilo. Ďakujem Pánovi za to vyrušenie z nášho konformizmu, pohodlia i bohatstva.

Lubica Cibulová

Charizmy svätého farára z Arsu

Veľké zástupy ľudí, ktoré prichádzajú do Arsu, sú pritiahnuté mimoriadnymi charizmami Jána Máriu Vianneya. Pokora a láska tohto vzácneho svätca priniesla a prináša ovocie.

Ján Mária Vianney rástol v prostredí vidieckej rodiny na konci 18. storočia, keď vo Francúzsku vládol mladý kráľ Ľudovít XVI. Ako dieťa prežíval udalosti tak hrôzostrašné, že ich dejiny nazvali menom Hrôzovláda. Spolu s tisíckami svojich rodákov počúval neuveriteľné reči o zneužívaní moci, ktorého sú schopní aj civilizovaní ľudia, keď už viac neuznávajú pravdu a chcú sami sebe udeľovať práva. Kňazi, ktorí vychovávali mladého Jána Máriu vo viere, patrili k tým svedkom pravdy, čo dali prednosť smrti pred zradou. Vo veku trinásť rokov, v dome so zatvorenými okenicami, blízko ktorého postavili strážcov, malý Vianney pristúpil k prvému svätému prijímaniu.

Ján Mária Vianney spoznal obraz kňaza, ktorý je prenasledovaný pre svoju vieru, zatváraný, nútené vysťahovaný alebo zabíjaný pre Ježišovo meno a vernosť pápežovi. Žil s hrdinami a svätcami. V styku s takýmito mužmi, hodnými Machabejcov, naučil sa nezľahčovať si nikdy pravdu. V tejto Cirkvi v roku 1799, ktorá sa podobala na Cirkev z čias katakomb, drobný vidiečan z Dardilly počul Kristovo volanie. „Keby som bol raz kňazom,

chcel by som získať pre Boha veľa duší.“ Bol to farár z Écully, abbé Balley, ktorý sa ujal duše mladého Vianneya a začal ho vyučovať základom teológie. „Stratil pri tom svoju latinčinu,“ povie neskôr farár z Arsu, „a nikdy sa mu nepodarilo umiestniť niečo do mojej zlej hlavy!“ Plný odvahy sa usiloval najprv navštevovať prednášky v malom seminári vo Verrières, potom v Seminári svätého Ireneja v Lyone. Profesori zaznamenávali jeho usilovnosť aj nezmary. Bol poslaný k svojmu farárovi. Úbohý chlapec zvažoval možnosť, že poprosí o zamestnanie u Školských bratov, keď sa jeho dobrý farár Balley, presvedčený o jeho kňazskom povolaní, rozhodol, že on sám zaistí formáciu mladíkovi tak, aby ho mohol predstaviť biskupovi. Vo veku dvadsaťdeväť rokov prijal kňazskú vysviacku z rúk biskupa z Grenoble. „Vždy stojí za to vysvätiť dobrého kňaza,“ prorokoval staručký prelát tým, ktorí mali námietky.

Najprv sa stal kaplánom abbého Balleya, no čoskoro bol Vianney pridelený do malej farnosti v Arse. Od začiatku svojej služby sa stal mladý pastier predmetom pochybností, ktoré ho znepokojovali: „Nemám tu čo robiť,“ vyhlasoval, „bojím sa, že sa tu zatratím!“ Viac než štyridsať rokov široko uskutočňoval túžbu, ktorú vyjadril v deň svojho prvého svätého prijímania. Nespočítame duše, ktoré získal pre Boha.

„Hovoriť o charizmách farára z Arsu znamená možno vystaviť sa nebezpečenstvu, že spôsobíme jeho obrátenie sa v truhle! Hovorieval nám, že nemá žiadnu charizmu. Mimo tej, že chce milovať Boha. Videli sme ho tak veľmi vyhľadávať potešenie pre Boha a utekať pred márnou slávou,“ spomína abbé Rajmund, „že márne by bolo, keby sme sa odvážili v jeho prítomnosti hovoriť o uzdravení alebo zázraku.“ Vyhľadávať potešenie pre Boha a nestarať sa o zoznam svojich chariziem, najlepšie vystihuje

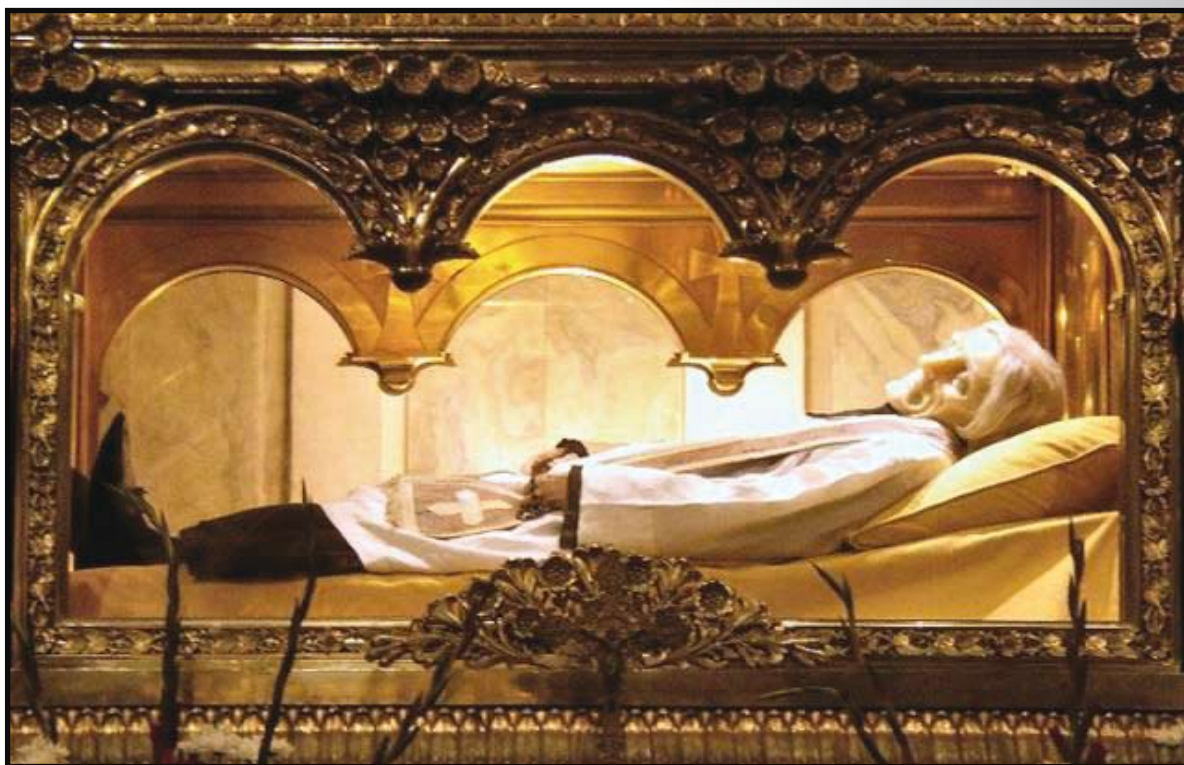

osobnosť v zaplátanej reverende, ktorá zhromažďovala do jeho chudobnej dedinky v kraji Dombes najbohatších zvedavcov a „najväčšie ryby“ svojej doby.

Nepoviem nič výnimočné, keď poznamenáme, že hlavnou charizmou svätého farára bola pokora. Treba „utŕžiť“ mnoho ponížení, aby sme si nadobudli trochu pokory. Farár z Arsu musel cítiť aj v tele účinky duchovného boja. Za cenu každodenného odriekania, v skrytosti svojej izby a pred svätostánkom prijal zo dňa na deň silu, byť pokorným. Spolubratovi, ktorý mu sťažoval život, hovorieval pán farár Vianney: „Ďakujem.“ Išiel až tak ďaleko, že hrozil biskupovi svojím odstúpením, ak mu nenechá tohto podozrievavého spolubrata, ktorý si osoboval právo na úlohy, ktoré neprijal. Pokora, bratská láska, humor, poddajnosť Duchu Svätému, je nevyhnutne potrebné rozlišovať tieto charizmy? U farára z Arsu sú spojené. Abbé Vianney, poslušný Duchu Svätému, ktorý sa obracia na ľudského ducha, má pri najmenšom úprimnosť diviť sa týmto „darom“. Hoci bol už dlhý čas farárom, nezabudol na tušenie, ktoré sa ho zmocnilo pri jeho príchode na toto miesto. Keď zbadal dedinku Ars, vnútorný hlas mu povedal: „Vidiš tento malý

počet domov? Jedného dňa nebudú stačiť obsiahnuť zástup!“ V poslednom roku jeho života sa počet pútnikov odhaduje na 120 000. Ako starý človek to vykladal: „Raz v živote som bol prorokom. Oh, zlým prorokom!“ Ak môžeme zaradiť humor medzi charizmy, či to nie je často jeden spôsob pokory? Možno povedať, že farár z Arsu vlastnil tento dar a hojne ho používal, zvlášť na svoj vlastný účet. Pripomeňme si jeho odozvu na rast jeho chýru svätosti: „Zasa moja maškara!“

Ján Mária Vianney pokorne uznával vplyv vnútorného hlasu, ktorý ho podporoval v jeho štúdiu a v namáhavej ceste ku kňazstvu; Duch, ktorý potešuje, Boží Paraklét, prišiel na pomoc a Ján Mária ho prijal. Vieme, že zachvátený pochybnosťami, pokiaľ ide o jeho miesto vo farnosti, sa farár viackrát pokúsil opustiť Ars. „V jednu noc,“ rozpráva jeden z jeho blízkych, Abbé Toccanier, „o druhej hodine po polnoci, vyšiel zo svojej fary s úmyslom odísť, toto pokušenie sa ho zmocnilo náhle. Išiel až ku križu pri Combes. Keď tam prišiel, vzišla mu na um myšlienka: Je to naozaj Božia vôľa? Urobíš viac v samote? Obrátenie a spása jednej duše nestojí viac? Vnútorná myšlienka odpovedala: „Áno.“ Obrátil sa a vrátil sa po svojich

šľapajach, aby pokračoval vo svojom apoštoláte.“ Tušíme, akými úzkosťami musel svätý farár prejsť. Predsa neopúšťame svoju farnosť, ani svoje lôžko o druhej ráno bez toho, aby nás nemučili hrozné úzkosti. Ozvena toho, čo bolo zúrivým duchovným bojom, sa k nám dostala z dôverností svätého farára: „Minulú noc som bol na mojej posteli, nespál som, oplakával som môj biedny život, začul som hlas, ktorý mi hovoril: „In te speravi, Domine, non confundar in aeternum“ (v teba, Pane, som dúfal, nebudem zahanbený naveky). Druhýkrát hlas zopakoval tie isté slová, ale hlasnejšie. Vstal som, zasvietil som; otvoril som môj breviár a nad'abil som práve na tento verš. Bolo to pre mňa veľkou útechou.“ Farár z Arsu nehovorí ani o „charizme múdrosti“ ani o „slove poznania“. Zisťuje, že je naplnený útechou. Ján Mária často vyzýval Ducha Tešiteľa. Jeho okolie dobre vedelo, ako mu záležalo na príprave svojich príhovorov. Jeden staručký vychovávateľ hovoril: „Moja stará mama mi rozprávala, že ho počula mnohokrát dopredu recitovať svoje kázne.“ Napriek všetkému úsiliu spôsobovalo mu veľké ťažkosti prihovoriť sa ku svojim ovečkám. „Keď kázal, stávalo sa, že sa zamotal,“ spomína si jeden z jeho farníkov. Až po deviatniku k Duchu Svätému sa pán farár Vianney cítil oslobodený od svojho textu. Pokračoval vo svedomitej príprave kázni, avšak nadobudol si slobodu hovoriť z plnosti srdca. Mohol povedať: „Jestvujú dve miesta, kde si oddýchnem: pri oltári a za katedrou.“ Farár z Arsu povzbudzoval k tomu, aby sme sa nechali viesť, pričom sám zisťoval: „Tí, ktorí sú vedení Duchom Svätým, majú správne myšlienky. Hľa, dôvod, prečo je toľko nevedomých, ktorí vedľa viac, než učenci! Oh, ako dobre vidíme, ako krásne vidíme,“ zvolal, „keď vidíme v Duchu Svätom!“ Vyzývať Ducha Svätého, zachovať si odstup vo vzťahu k udalostiam, potom dôverovať, také bolo úsilie svätého farára.

Medzi charizmami, ktoré vidíme v činnosti po celý jeho život, vyzdvihli sme hlbokú pokoru tohto kňaza. Modlil sa a keď sa ukazovalo, že bola modlitba vypočutá, nepripisoval jej vypočutie svojmu príhovoru, ale príhovoru niektorého svätca alebo svätice. Bránil sa tomu, aby bol pokladaný za „odborníka na modlitbu“, ešte

menej za uzdravovateľa. „Jedného večera,“ rozpráva svedok, „nám pán farár Vianney ukázal list z Belgicka, ktorý obsahoval sto frankovú bankovku. Hľa, čo nám s úsmevom povedal: „Viete, že mi pripísali záznaky bez môjho vedomia? Chyťte! Tu je jeden pán z Belgicka, ktorý mal vážne choré svoje dve deti. Odporúčal ich do mojich modlitieb, potom boli náhle uzdravené. Posiela mi túto bankovku z vďačnosti, ja som však v tejto veci nič neurobil.“ A predsa, tušili sme veľkosť jeho viery!“

Užasnúť, ale dokonale odpútaný, to je farár z Arsu. V deň, keď sa uskutočnilo „rozmnoženie“ cesta na chlieb vo farskej dieži, pán farár Vianney sa zoči-voči ohromeniu Kataríny Lassagne a jej spoločníčky uspokojil s výrokom: „Boh je skutočne dobrý. Stará sa o svojich chudobných.“ Ba aj charizmu, ktorou mohol čítať v dušiach, si nechcel privlastniť. Práve naopak. Abbému Toccanierovi, ktorý sa divil nad tým, čo farár z Arsu vyjaviť jednej kajúcníčke, povedal: „Zahral som sa na Kajfáša, prorokoval som a ani som to nevedel!“ Humor, oblek pokory mal posledné slovo. Keď sa ho pýtali, ako sa mohol o niekom dozvedieť danú maličkosť, farár z Arsu zavtipkoval: „Neviem, bola to myšlienka, ktorá ma napadla, som prorokom ročenky!“

Ján Mária Vianney, kňaz hlbokej tváre, ktorého všetci poznajú ako vzor pastiera, stravovaného horlivosťou za duše, je opravdivo živým človekom. Jeho svätosť nepochádza z jeho umŕtvovania, ale z bratskej lásky, ktorú neprestajne uplatňoval. V priebehu svojich vyčerpávajúcich dní, kedy počúval vychádzajúce bahno hriechov, používal pokorne charizmy, ktorými ho Otec vybavil: trpezlivosť a dobrotu ku hriešnikom, veselosť a odvahu v skúškach. „Bol som ohováraný, protirečili mi,“ priznáva farár z Arsu, „mal som kríže ! Mal som ich viac, ako som mohol uniesť. Začal som prosieť o lásku ku krížom. Vtedy som bol šťastný.“

Farár z Arsu je ochrancom všetkých farárov. Avšak jeho príklad nie je vyhradený iba kňazom. Pre každého môže byť zdrojom poučenia a skutočnej radosti lepšie poznanie a osvojenie si jeho jednoduchého a zdravého spôsobu načúvania hlasu Ducha Svätého.

spracovala: Marta Gendiarová

Výsledky letných volieb do rady KCHOS priniesli viaceré zmeny. Novozvolení členovia sa zišli 1. augusta 2009 vo Zvolene, aby spoločne hľadali pred Pánom nového koordinátora na ďalšie obdobie smerovania Charizmatickej obnovy na Slovensku. Po šiestich rokoch služby koordinátora P. Brodeka a zástupcu I. Degra ich v tejto úlohe vystrieda nový koordinátor Dušan Lukáč a zástupcom sa stal Jozef Dupkala. Vyprosujeme im Božie požehnanie i vedenie Božím Duchom.

Dušan Lukáč (koordinátor KCHOS)

Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Štós, 044 26 Štós
0903 635 996, lukacd@psg.sk

Mária Lörincová

Nová 704, 053 33 Nálepkovo
0904 549 333, lorincova@slovanet.sk

Jozef Dupkala (zástupca koordinátora)

Cesta k Paľovej búde 12, 010 01 Žilina
0907 801 295, edupkalova@ahoj.sk

Jozef Kvasňovský

Hurbanova 2306, 022 01 Čadca
0904 273 060, jozefpc@azet.sk

Imrich Degro

Rímskokat. cirkev, Farnosť Haniska, Hlavná 121, 044 57 Haniska
0903 156 746, degro@ktfke.sk

Peter Slávik (za Humenné)

Třebičska 15, 066 01 Humenné
0908 989 538, peter.sl@centrum.sk

Anton Gubala

Rímskokat. cirkev, Farnosť Madunice, 922 42 Madunice
0905 512 749, anton48@seznam.cz

Helena Karásková

Záhumska 4, 919 26 Zavar, 033/5597394
0915 429 973, karaskova@topcomp.sk

Elena Ferancová

Krasinského 9, 821 04 Bratislava
02/43296917, 0905 335 854, seminar.elena@gmail.com

Pavol Tománek

Na záhradách 1318/19, 908 77 Borský Mikuláš
0908 831 894, tomoc@centrum.sk

Milan Hvizdoš

Dúbrava 17, 053 05 Behárovce
0904 109 521

Juliana Hýrošová

Papiernická 18/11, 034 01 Ružomberok, 044/4341264, 0902 737 623, 0918 077 803, tereziavelka@azet.sk

Václav Kocián (JAS)

J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
0903 571 499, jaszv@in.slovanet.sk

Viera Nemcová

J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen
0910 978 956, vierka.jas@zoznam.sk

Peter Brodek

Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra
0911 934 788, brodek@ksnr.sk

Mária Bernátková

Soblahovská 14, 911 01 Trenčín
0903 585 586, bernatkova.maria@zoznam.sk

Kňazský seminár Sv. Gorazda v Nitre pozýva veriacich do svojich priestorov na

Duchovné cvičenia

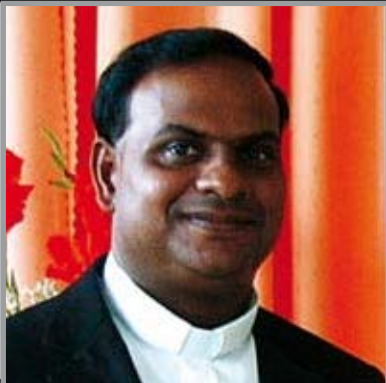
- 4 - 7. 2. 2010 - téma: **O modlitbe v Duchu**
11 - 14. 2. 2010 - téma: **Charizmy sv. Jána Vianneya**
11 - 14. 3. 2010 - téma: **O Eucharistii**
22 - 25. 7. 2010 - téma: **Charizmy sv. Jána Vianneya**

exerčitátor:

Mons. Peter Brodek, špirituál

Prihlásiť sa možno na tel:

037/ 773 3416, 0911 958 334

OZ NAIJS vás srdečne pozýva na **duchovné cvičenia**
s charizmatickým katolíckym misionárom, pátrom

Dr. J o s e p h o m V A D A K K E L O M, M.C.B.S.

6. – 8. november 2009 - Slovenské duchovné cvičenia:

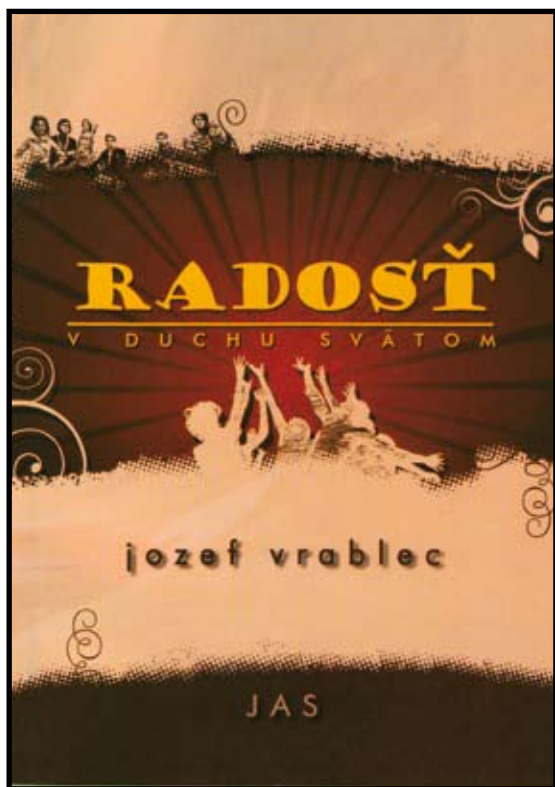
Účelové zariadenie STU Gabčíkovo

13.-15. november 2009 - Maďarské duchovné cvičenia:

Pastoračné centrum v Holiciach na Ostrove – Kostolná Gala

Ďalšie informácie na: 0905 584 006, 0904 515 056

eucharistic.flame@gmail.com

Radosť v Duchu Svätom

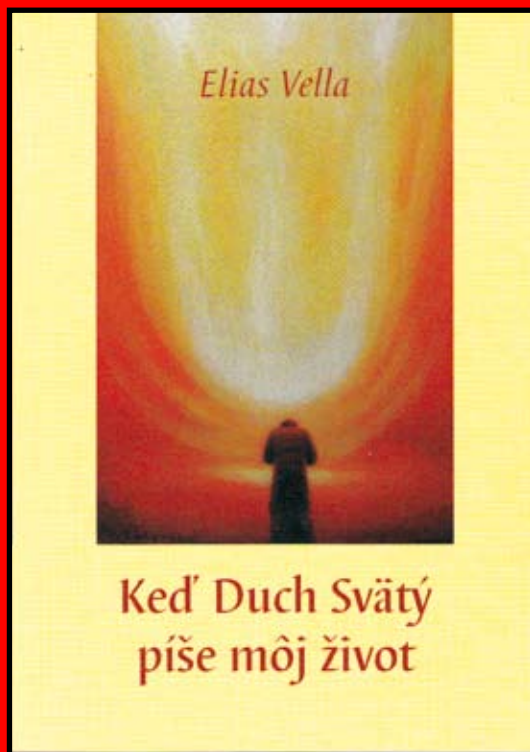
Jozef Vrablec v úvahách a modlitbách, pomocou analógií, príkladov zo života známych kresťanov a cirkevných spisov pozýva čitateľa nechať sa preniknúť radosťou Ducha Svätého a v nej prežívať a poznávať svoju vieru. Kniha ponúka aj praktické návody na radosť a mapuje charizmatickú skúsenosť v priebehu stáročí.

„Ukázalo sa, že radosť je veľmi prítlačlivá. Preto sme radi, že Sväté písmo charakterizuje naše náboženstvo ako radosť. Ak chceme, aby bolo najmä pre našu mládež prítlačlivé, je potrebné, aby sme pomáhali poznávať a prežívať kresťanstvo ako radosť v Duchu Svätom.“

Ked' Duch Svätý píše môj život

Kniha je ovocím seminárov o Duchu Svätom, ktoré sa konali na Slovensku. Je prvou z troch častí o Duchu Svätom. Autor hovorí: „Pri čítaní tejto knihy sa žiada modlitba. Cirkev bez prestania spieva a prosí: ‚Veni, Sancte Spiritus!‘ Potrebujeme ho stále nanovo, aby vstúpil do tmavých oblastí nášho života, v ktorých ešte nie je prítomný.“

Elias Vella sa pokúsil dať odpoveď tým, ktorí úprimne hľadajú skutočný život v Duchu Svätom, túžia ho spoznať. Vysvetľuje jeho prítomnosť v Cirkvi, krst a pomazanie v Duchu Svätom, charakteristiku charizmiem a pozýva nás ponoriť sa do hlbokého oceánu Božieho Ducha a zakúsiť ho ako nový začiatok, začiatok bez konca, lebo Duch je Boh a Boh je nekonečný.

CHARIKNIŽNICA

1/2009

Knihy si môžete zakúpiť v predajniach s náboženskou literatúrou